

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/2162**z dnia 27 listopada 2019 r.****w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE ⁽³⁾ przewidziano bardzo ogólne wymogi dotyczące elementów struktury obligacji zabezpieczonych. Wymogi te mają ograniczony zakres i zgodnie z nimi obligacje zabezpieczone muszą być emitowane przez instytucję kredytową, która posiada statutową siedzibę w państwie członkowskim oraz podlegać szczególnemu nadzorowi publicznemu oraz mechanizmowi podwójnego regresu. Krajowe uregulowania dotyczące obligacji zabezpieczonych uwzględniają te kwestie, regulując je bardziej szczegółowo. W tych krajowych uregulowaniach zawarto również inne przepisy dotyczące struktury obligacji zabezpieczonych, a w szczególności przepisy regulujące skład puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, kryteria kwalifikowalności aktywów, możliwość łączenia aktywów w pule, obowiązki w zakresie przejrzystości i sprawozdawczości oraz przepisy dotyczące ograniczania ryzyka płynności. Stosowane przez państwa członkowskie podejścia do regulacji tych instrumentów również różnią się co do istoty. W kilku państwach członkowskich nie istnieją specjalne uregulowania krajowe dotyczące obligacji zabezpieczonych. W rezultacie w prawie Unii nie określono jeszcze podstawowych elementów strukturalnych, którymi muszą charakteryzować się obligacje zabezpieczone emitowane w Unii.
- (2) W art. 129 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽⁴⁾ ustanowiono dalsze warunki, stanowiące uzupełnienie warunków, o których mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE, które należy spełnić, aby uzyskać traktowanie preferencyjne w odniesieniu do wymogów kapitałowych, co pozwala instytucjom kredytowym inwestującym w obligacje zabezpieczone na utrzymywanie mniejszego kapitału niż w przypadku inwestowania w inne aktywa. Chociaż te dodatkowe wymogi zwiększają stopień harmonizacji obligacji zabezpieczonych w Unii, to jednak służą one określonej celowi, a mianowicie określeniu warunków, które muszą być spełnione, aby inwestorzy nabywający obligacje zabezpieczone uzyskali takie traktowanie preferencyjne, i nie mają zastosowania poza zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (3) Inne akty prawne Unii, takie jak rozporządzenia delegowane Komisji (UE) 2015/35 ⁽⁵⁾ i (UE) 2015/61 ⁽⁶⁾ oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ⁽⁷⁾, również odwołują się do definicji podanej w dyrektywie 2009/65/WE jako punktu odniesienia pozwalającego wskazać te obligacje zabezpieczone, które korzystają z traktowania preferencyjnego inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone przewidzianego w tych aktach. Sformułowania stosowane w tych aktach są jednak zróżnicowane w zależności od celu i przedmiotu tych aktów, stąd też termin „obligacja zabezpieczona” nie jest używany konsekwentnie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 56.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. [(Dz.U. ...)/(dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym)] oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2019 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącznie II) (Dz.U. L 12 z 17.1.2015, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

- (4) Sposób traktowania obligacji zabezpieczonych można zasadniczo uznać za zharmonizowany w zakresie dotyczącym inwestowania w te instrumenty. Niezharmonizowane pozostają nadal w Unii warunki emisji obligacji zabezpieczonych, co ma szereg konsekwencji. Po pierwsze, traktowanie preferencyjne przyznaje się jednakowo instrumentom, które różnią się pod względem charakteru, a także poziomu ryzyka i ochrony inwestorów. Po drugie, różnice między uregulowaniami krajowymi lub brak takich uregulowań oraz brak wspólnie uzgodnionej definicji terminu „obligacja zabezpieczona”, mogłyby stwarzać przeszkody utrudniające rozwój prawdziwie zintegrowanego jednolitego rynku obligacji zabezpieczonych. Po trzecie, zróżnicowanie zabezpieczeń przewidzianych w przepisach krajowych mogłoby zagrażać stabilności finansowej, ponieważ w całej Unii można nabyć obligacje zabezpieczone o różnym poziomie ochrony inwestorów i mogą one korzystać z traktowania preferencyjnego na podstawie rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i innych aktów prawnych Unii.
- (5) Harmonizacja niektórych aspektów uregulowań krajowych w oparciu o niektóre najlepsze praktyki powinna zatem zapewnić sprawny i nieprzerwany rozwój dobrze funkcjonujących rynków obligacji zabezpieczonych w Unii oraz ograniczyć słabe punkty i potencjalne zagrożenia dla stabilności finansowej. Taka harmonizacja oparta na zasadach powinna wyznaczyć wspólny punkt odniesienia dla emisji wszystkich obligacji zabezpieczonych w Unii. Z harmonizacją wiąże się wymóg, aby wszystkie państwa członkowskie przyjęły uregulowania dotyczące obligacji zabezpieczonych, co powinno również przyczynić się do sprawniejszego rozwoju rynków obligacji zabezpieczonych w tych państwach członkowskich, w których taki rynek nie istnieje. Taki rynek stanowiłby stabilne źródło finansowania dla instytucji kredytowych, które dzięki temu miałyby większe możliwości udzielania przystępnych kredytów hipotecznych konsumentom i przedsiębiorstwom, oraz zapewniłby inwestorom dostęp do alternatywnych bezpiecznych inwestycji.
- (6) W zaleceniu z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie finansowania instytucji kredytowych ⁽⁸⁾ Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) zwróciła się do właściwych organów krajowych i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁹⁾, o wskazanie najlepszych praktyk odnoszących się do obligacji zabezpieczonych oraz wspieranie harmonizacji uregulowań krajowych. ERRS zaleciła także, aby EUNB koordynował działania podejmowane przez właściwe organy krajowe, w szczególności w związku z jakością i wyodrębnieniem puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, wyłączeniem automatycznego przyspieszenia spłaty obligacji zabezpieczonych w przypadku niewypłacalności, ryzykiem dotyczącym aktywów i zobowiązań zagrażających puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz ujawnianiem składu puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. W zaleceniu tym zaapelowano także do EUNB, by przez okres dwóch lat monitorował funkcjonowanie rynku obligacji zabezpieczonych w oparciu o najlepsze praktyki wskazane przez EUNB w celu oceny konieczności podjęcia działań ustawodawczych oraz by złożył ERRS i Komisji sprawozdanie w tym przedmiocie.
- (7) W grudniu 2013 r. Komisja zwróciła się do EUNB o konsultację zgodnie z art. 503 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (8) W sprawozdaniu dołączonym do swojej opinii z dnia 1 lipca 2014 r., stanowiącej odpowiedź na zalecenie ERRS z dnia 20 grudnia 2012 r. i na wniosek Komisji o konsultację z grudnia 2013 r., EUNB zalecił zwiększenie konwergencji krajowych uregulowań prawnych, regulacyjnych i nadzorczych dotyczących obligacji zabezpieczonych, aby przyczynić się do dalszego wspierania w Unii jednolitego sposobu traktowania obligacji zabezpieczonych w oparciu o preferencyjną wagę ryzyka.
- (9) Zgodnie z zaleceniami ERRS EUNB monitorował przez dwa lata funkcjonowanie rynku obligacji zabezpieczonych w oparciu o najlepsze praktyki określone we wspomnianym zaleceniu. Na podstawie tego monitorowania EUNB sporządził drugą opinię i sprawozdanie dotyczące obligacji zabezpieczonych z dnia 20 grudnia 2016 r. ⁽¹⁰⁾, które przedłożył ERRS, Radzie i Komisji. W sprawozdaniu tym stwierdzono, że konieczna jest dalsza harmonizacja, aby zapewnić spójniejsze definicje i spójniejsze traktowanie pod względem regulacyjnym obligacji zabezpieczonych w Unii. We wspomnianym sprawozdaniu uznano także, że punktem wyjścia do harmonizacji powinny być istniejące dobrze funkcjonujące rynki w niektórych państwach członkowskich.

⁽⁸⁾ Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie finansowania instytucji kredytowych (ERRS/2012/2) (Dz.U. C 119 z 25.4.2013, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽¹⁰⁾ EBA Report on covered bonds - Recommendations on harmonisation of covered bond frameworks in the EU (Sprawozdanie EUNB w sprawie obligacji zabezpieczonych – zalecenia dotyczące harmonizacji uregulowań dotyczących obligacji zabezpieczonych w UE) (2016), EBA-Op-2016-23.

- (10) Obligacje zabezpieczone są zwyczajowo emitowane przez instytucje kredytowe. Podstawowym celem obligacji zabezpieczonych jest zapewnienie finansowania kredytów, a udzielanie kredytów na dużą skalę należy do najważniejszych przedmiotów działalności instytucji kredytowych. W związku z tym, aby obligacje zabezpieczone korzystały z traktowania preferencyjnego na podstawie prawa Unii, wymagane jest, aby były one emitowane przez instytucje kredytowe.
- (11) Zawężenie grona podmiotów, które mogą emitować obligacje zabezpieczone, do instytucji kredytowych gwarantuje, że emitent tych obligacji będzie posiadał wiedzę niezbędną, aby zarządzać ryzykiem kredytowym związanym z kredytami wchodzącymi w skład puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Takie podejście zapewnia również objęcie emitenta wymogami kapitałowymi, które chronią inwestorów w ramach mechanizmu podwójnego regresu przyznającego inwestorowi, jak również kontrahentowi instrumentu pochodnego, roszczenie zarówno wobec emitenta obligacji zabezpieczonych, jak i w stosunku do aktywów stanowiących zabezpieczenie. Dzięki zawężeniu grona podmiotów, które mogą emitować obligacje zabezpieczone, do instytucji kredytowych obligacje zabezpieczone pozostają więc bezpiecznym i wydajnym narzędziem finansowania, przyczyniając się tym samym do ochrony inwestorów i stabilności finansowej, co stanowi ważny cel polityki publicznej leżący w interesie ogólnym. Takie rozwiązanie jest również spójne z podejściem stosowanym na dobrze funkcjonujących rynkach krajowych, na których obligacje zabezpieczone emitować mogą wyłącznie instytucje kredytowe.
- (12) Jest zatem właściwe, aby obligacje zabezpieczone mogły być emitowane na mocy prawa Unii wyłącznie przez instytucje kredytowe zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Wspecjalizowane hipoteczne instytucje kredytowe charakteryzują się tym, że nie przyjmują depozytów pieniężnych, lecz raczej przyjmują od klientów inne środki podlegające zwrotowi, i w związku z tym objęte są definicją „instytucji kredytowej” określoną w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Bez uszczerbku dla działań pomocniczych dopuszczonych na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, wyspecjalizowane hipoteczne instytucje kredytowe to instytucje, które udzielają wyłącznie kredytów hipotecznych i kredytów dla sektora publicznego, co obejmuje również finansowanie kredytów nabytych od innych instytucji kredytowych. Głównym celem niniejszej dyrektywy jest określenie warunków, na jakich instytucje kredytowe mogą emitować obligacje zabezpieczone służące za narzędzie finansowania, przez określenie wymogów dotyczących produktu oraz ustanowienie specjalnego nadzoru nad produktem, któremu podlegają instytucje kredytowe, aby zapewnić wysoki poziom ochrony inwestorów.
- (13) Istnienie mechanizmu podwójnego regresu stanowi podstawową koncepcję i zasadniczy element wielu istniejących uregulowań krajowych dotyczących obligacji zabezpieczonych. Jest ono także kluczową cechą obligacji zabezpieczonych, o czym mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE. Należy zatem sprecyzować to pojęcie, aby zapewnić, by inwestorom i kontrahentom instrumentów pochodnych w całej Unii przysługiwało – w oparciu o zharmonizowane warunki – roszczenie zarówno wobec emitenta obligacji zabezpieczonych, jak i w stosunku do aktywów stanowiących zabezpieczenie.
- (14) Zasadniczą cechą obligacji zabezpieczonych powinno być również wyłączenie automatycznego przyspieszenia spłaty w przypadku niewypłacalności, aby inwestorzy nabywający obligacje zabezpieczone odzyskali zainwestowane środki w terminie zapadalności obligacji. Automatyczne przyspieszenie spłaty w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji emitenta może zmienić miejsce inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone w hierarchii wierzycieli. Ważne jest zatem, aby zapewnić, by inwestorzy nabywający obligacje zabezpieczone otrzymywali zwrot zainwestowanych środków w terminie określonym w umowie, nawet w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wyłączenie automatycznego przyspieszenia spłaty w przypadku niewypłacalności jest zatem bezpośrednio związane z mechanizmem podwójnego regresu i powinno w związku z tym stanowić podstawową cechę uregulowań dotyczących obligacji zabezpieczonych.
- (15) Inną podstawową cechą istniejących krajowych uregulowań dotyczących obligacji zabezpieczonych jest wymóg, by aktywa stanowiące zabezpieczenie były aktywami bardzo wysokiej jakości, aby zapewnić solidność puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Aktywa stanowiące zabezpieczenie charakteryzują się określonymi cechami dotyczącymi roszczeń o zapłatę i aktywów zabezpieczających zapewniających pokrycie takich aktywów stanowiących zabezpieczenie. Należy zatem określić ogólne kryteria jakości, które powinny spełniać kwalifikujące się aktywa stanowiące zabezpieczenie.
- (16) Aktywa wymienione w art. 129 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 powinny kwalifikować się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie w kontekście uregulowań dotyczących obligacji zabezpieczonych. Aktywa stanowiące zabezpieczenie, które przestały spełniać wymogi określone w art. 129 ust. 1 tego rozporządzenia, powinny w dalszym ciągu kwalifikować się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że spełniają one wymogi niniejszej dyrektywy. Inne aktywa stanowiące zabezpieczenie charakteryzujące się podobnie wysoką jakością mogą również kwalifikować się na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że spełniają one wymogi niniejszej dyrektywy, w tym wymogi dotyczące aktywów zabezpieczających stanowiących pokrycie roszczenia o zapłatę. W przypadku rzeczowych aktywów zabezpieczających, prawo własności powinno być wpisane w rejestrze publicznym, aby zapewnić możliwość ich wyegzekwowania. Jeżeli rejestr publiczny nie istnieje, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia alternatywnej formy poświadczenia prawa własności i roszczeń, która jest porównywalna do poświadczenia, jakie zapewnia publiczny wpis obciążonego składnika aktywów rzeczowych. W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z takiej alternatywnej formy poświadczenia, powinny one również przewidzieć procedurę

wprowadzania zmian w poświadczeniach prawa własności i roszczeń. Ekspozycje wobec instytucji kredytowych powinny kwalifikować się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) lub b) niniejszej dyrektywy, w zależności od tego, czy spełniają wymogi art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Ekspozycje wobec zakładów ubezpieczeń powinny również kwalifikować się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) niniejszej dyrektywy. Kredyty udzielane przedsiębiorstwom publicznym w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy Komisji 2006/111/WE⁽¹⁾ lub gwarantowane przez przedsiębiorstwa publiczne, mogą kwalifikować się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie, pod warunkiem że te przedsiębiorstwa publiczne świadczą podstawowe usługi publiczne w celu utrzymania działalności społecznej o krytycznym znaczeniu.

Ponadto, takie przedsiębiorstwa publiczne powinny świadczyć swoje usługi na podstawie koncesji lub zezwolenia organu publicznego, podlegać nadzorowi publicznemu oraz mieć wystarczające zdolności generowania dochodu gwarantujące ich wypłacalność. W przypadku gdy państwa członkowskie podejmują decyzję o dopuszczeniu w uregulowaniach krajowych aktywów w formie kredytów udzielanych przedsiębiorstwom publicznym lub gwarantowanych przez przedsiębiorstwa publiczne, powinny one należycie uwzględnić ewentualny wpływ dopuszczenia takich aktywów na konkurencję. Niezależnie od struktury własności, instytucji kredytowych ani towarzystw ubezpieczeniowych nie powinno się uznawać za przedsiębiorstwa publiczne. Ponadto państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykluczenia, w swoich uregulowaniach krajowych, możliwości zakwalifikowania niektórych aktywów jako kwalifikujących się aktywów podlegających zaliczeniu do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Aby umożliwić inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone lepszą ocenę ryzyka związanego z programem emisji obligacji zabezpieczonych, państwa członkowskie powinny również określić zasady dywersyfikacji ryzyka w odniesieniu do granularności i istotnej koncentracji, zasady dotyczące liczby kredytów lub ekspozycji w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz zasady dotyczące liczby kontrahentów. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość decydowania o odpowiednim poziomie granularności i istotnej koncentracji wymaganej na mocy prawa krajowego.

- (17) Obligacje zabezpieczone mają szczególne cechy strukturalne, które mają na celu zapewnienie nieprzerwanej ochrony inwestorów. Cechy te obejmują wymóg, aby inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone przysługiwało roszczenie nie tylko wobec emitenta, lecz także w stosunku do aktywów z puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Te wymogi dotyczące struktury produktu różnią się od wymogów ostrożnościowych mających zastosowanie do instytucji kredytowych emitujących obligacje zabezpieczone. Te pierwsze nie powinny koncentrować się na zapewnieniu korzystnej sytuacji ostrożnościowej emitenta, lecz powinny mieć raczej na celu ochronę inwestorów poprzez nałożenie szczegółowych wymogów w odniesieniu do obligacji zabezpieczonej jako takiej. Oprócz wprowadzenia szczególnego wymogu stosowania wysokiej jakości aktywów stanowiących zabezpieczenie należy również uregulować wymogi ogólne dotyczące cech puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, aby dodatkowo zwiększyć ochronę inwestorów. Wymogi te powinny obejmować szczególne przepisy mające na celu ochronę puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, takie jak przepisy dotyczące wyodrębniania aktywów stanowiących zabezpieczenie. Wyodrębnienia można dokonać na różne sposoby, na przykład w bilansie, za pomocą spółki celowej lub w inny sposób. W każdym razie, celem wyodrębnienia aktywów stanowiących zabezpieczenie jest ich prawne umieszczenie poza zasięgiem roszczeń wierzycieli innych niż inwestorzy nabywający obligacje zabezpieczone.
- (18) Lokalizacja aktywów zabezpieczających powinna również podlegać regulacji, aby zapewnić wykonanie praw przysługujących inwestorom. Ważne jest także, aby państwa członkowskie ustanowiły przepisy dotyczące składu puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. W niniejszej dyrektywie należy również określić wymogi dotyczące pokrycia, bez uszczerbku dla przysługującego państwom członkowskim prawa do dopuszczania innych sposobów ograniczania ryzyka, takiego jak ryzyko związane z walutami czy ryzyko związane ze stopami procentowymi. Należy również określić sposób wyliczania stopnia pokrycia oraz warunki, na jakich instrumenty pochodne można zaliczyć do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, w celu zapewnienia, by pula aktywów stanowiących zabezpieczenie podlegały wspólnym wysokim standardom jakości w całej Unii. Wyliczanie stopnia pokrycia powinno odbywać się zgodnie z zasadą nominalności w odniesieniu do kwoty głównej. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania metody wyliczania innej niż zasada nominalności, pod warunkiem że ta inna metoda jest ostrożniejsza, tzn. nie prowadzi do uzyskania wyższego wskaźnika pokrycia wyrażonego ułamkiem, w którym wartość aktywów stanowiących zabezpieczenie jest w liczniku, a wartość zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych w mianowniku. Państwa członkowskie powinny mieć prawo wprowadzenia wymogu poziomu nadzabezpieczenia obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przez instytucje kredytowe mające siedzibę w danym państwie członkowskim wyższego niż wymóg dotyczący pokrycia określony w niniejszej dyrektywie.
- (19) Szereg państw członkowskich wymaga już, aby podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie wykonywał konkretne zadania związane z jakością kwalifikujących się aktywów i zapewniał zgodność z krajowymi wymogami dotyczącymi pokrycia. W celu harmonizacji sposobu traktowania obligacji zabezpieczonych w całej Unii istotne jest zatem jasne określenie zadań i obowiązków podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie, jeżeli wymóg ustanowienia takiego podmiotu wynika z uregulowań krajowych. Istnienie podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie nie zwalnia właściwych organów krajowych z obowiązku sprawowania nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi, w szczególności w odniesieniu do zgodności z wymogami określonymi w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2006/111/WE z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw (Dz.U. L 318 z 17.11.2006, s. 17).

- (20) W art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 określono szereg warunków, które muszą spełniać obligacje zabezpieczone, dla których zabezpieczenie ustanowiły podmioty sekurytyzacyjne. Jeden z tych warunków dotyczy zakresu stosowania tego rodzaju aktywów stanowiącego zabezpieczenie i ogranicza stosowanie tego rodzaju struktur do 10 % kwoty znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych. Właściwe organy mogą odstąpić od tego warunku zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013. Z przeprowadzonego przez Komisję przeglądu zasadności tego odstępstwa wynika, że możliwość wykorzystywania instrumentów sekurytyzacyjnych lub obligacji zabezpieczonych jako aktywów stanowiących zabezpieczenie na potrzeby emisji obligacji zabezpieczonych powinna być dozwolona wyłącznie w odniesieniu do innych obligacji zabezpieczonych („wewnątrzgrupowe struktury obejmujące pule obligacji zabezpieczonych”) i powinna być dozwolona bez limitów w odniesieniu do kwoty znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych. W celu zagwarantowania optymalnego poziomu przejrzystości pule aktywów stanowiących zabezpieczenie dla zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych nie powinny zawierać obligacji zabezpieczonych emitowanych wewnętrznie przez inne instytucje kredytowe wchodzące w skład tej samej grupy. Ponadto – ponieważ stosowanie wewnątrzgrupowych struktur obejmujących pule obligacji zabezpieczonych stanowi odstępstwo od limitów dotyczących ekspozycji instytucji kredytowych określonych w art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – należy wprowadzić wymóg, aby wewnętrznie i zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone kwalifikowały się do stopnia 1. jakości kredytowej w momencie emisji lub, w przypadku późniejszej zmiany stopnia jakości kredytowej i pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, do stopnia 2. jakości kredytowej. Jeżeli wewnętrznie lub zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone przestają spełniać ten wymóg, wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone nie kwalifikują się już jako uznane aktywa na mocy art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w związku z tym zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone z odnośnej puli aktywów stanowiących zabezpieczenie nie podlegają zwolnieniu na mocy art. 129 ust. 1b tego rozporządzenia.

Jeżeli te wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone nie spełniają już odnośnych wymogów dotyczących stopnia jakości kredytowej, należy je jednak traktować jako kwalifikujące się aktywa stanowiące zabezpieczenie do celów niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że spełniają wszystkie określone w niej wymogi, a zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone, których aktywami zabezpieczającymi są te wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone lub inne aktywa spełniające wymogi niniejszej dyrektywy, powinny zatem także móc nosić oznaczenie „europejska obligacja zabezpieczona”. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia na korzystanie z takich struktur. Wynika z tego, że aby należące do grupy instytucje kredytowe mające siedzibę w różnych państwach członkowskich mogły skutecznie korzystać z tej możliwości, powinny ją wybrać wszystkie właściwe państwa członkowskie, a następnie transponować odpowiedni przepis do prawa krajowego.

- (21) Małe instytucje kredytowe napotykają trudności przy emisji obligacji zabezpieczonych, gdyż uruchomienie programu emisji obligacji zabezpieczonych często wiąże się z wysokimi kosztami początkowymi. Szczególnie ważną cechą rynku obligacji zabezpieczonych jest również jego płynność, która w dużej mierze zależy od wolumenu znajdujących się w obrocie obligacji. Wskazane jest zatem dopuszczenie wspólnego finansowania emisji przez przynajmniej dwie instytucje kredytowe, aby umożliwić mniejszym instytucjom kredytowym emisję obligacji zabezpieczonych. Umożliwiłyby to kilku instytucjom kredytowym tworzenie puli aktywów stanowiących zabezpieczenie w celu ustanowienia aktywów stanowiących zabezpieczenie na potrzeby obligacji zabezpieczonych emitowanych przez jedną instytucję kredytową oraz ułatwiłyby emisję obligacji zabezpieczonych w tych państwach członkowskich, których rynek obligacji zabezpieczonych nie jest jeszcze dobrze rozwinięty. Wymogi dotyczące stosowania umów w sprawie wspólnego finansowania powinny zapewniać, aby aktywa stanowiące zabezpieczenie będące przedmiotem sprzedaży lub – jeżeli państwo członkowskie dopuściło taką możliwość – przeniesienia na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń finansowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/47/WE⁽¹²⁾ na rzecz instytucji kredytowych emitujących obligacje zabezpieczone spełniały przewidziane w prawie Unii wymogi kwalifikowalności i wyodrębniania aktywów stanowiących zabezpieczenie.
- (22) Istotnym aspektem obligacji zabezpieczonych jest przejrzystość puli aktywów stanowiących zabezpieczenie tych obligacji, gdyż ułatwia porównywalność i umożliwia inwestorom przeprowadzenie niezbędnej oceny ryzyka. W prawie Unii znajdują się przepisy dotyczące sporządzania, zatwierdzania i rozpowszechniania prospektów emisyjnych, które mają być publikowane w związku z publiczną ofertą sprzedaży papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na regulowanym rynku mającym siedzibę lub działającym w państwie członkowskim. Ustawodawcy krajowi i uczestnicy rynku podjęli dotychczas szereg inicjatyw uzupełniających prawo Unii i dotyczących informacji, które należy ujawniać inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone. Należy jednak określić w prawie Unii minimalny wspólny poziom informacji, do których inwestorzy powinni mieć dostęp przed zakupem obligacji zabezpieczonych lub w momencie zakupu tych obligacji. Państwom członkowskim należy zezwolić na uzupełnienie tych minimalnych wymogów dodatkowymi przepisami.

⁽¹²⁾ Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43).

- (23) Decydującą rolę w zapewnieniu ochrony inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone odgrywa ograniczenie ryzyka płynności wiążącego się z tym instrumentem. Ma to zasadnicze znaczenie dla zapewnienia terminowej spłaty zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych. Należy zatem wprowadzić bufor płynnościowy dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, aby uwzględnić różne rodzaje ryzyka niedoboru płynności, takie jak niedopasowanie terminów zapadalności i stóp procentowych, wstrzymanie płatności, ryzyko przemieszania aktywów, zobowiązania spłaty z tytułu instrumentów pochodnych i inne zobowiązania operacyjne wymagalne w trakcie trwania programu emisji obligacji zabezpieczonych. Instytucje kredytowe mogą znaleźć się w sytuacji, w której będą miały trudności ze spełnieniem wymogu utrzymywania bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, na przykład w warunkach skrajnych, w których zabezpieczenie przed utratą płynności wykorzystuje się do pokrycia wypływów. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z niniejszą dyrektywą powinny monitorować przestrzeganie wymogu utrzymywania bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie i w razie konieczności podjąć działania w celu zapewnienia, by instytucja kredytowa spełniała ten wymóg. Bufor płynnościowy dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie różni się od ogólnych wymogów dotyczących płynności nałożonych na instytucje kredytowe zgodnie z innymi aktami prawnymi Unii, ponieważ dotyczy bezpośrednio puli aktywów stanowiących zabezpieczenie i ma na celu ograniczenie ryzyka płynności związanego konkretnie z tą pulą. W celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych państwa członkowskie powinny mieć możliwość dopuszczania odpowiedniej interakcji z wymogami dotyczącymi płynności ustanowionymi na mocy innych aktów prawnych Unii i służącymi celom innym niż bufor płynnościowy dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość postanowienia, że do czasu zmiany tych aktów prawnych Unii wymóg utrzymywania bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie ma zastosowanie tylko wówczas, gdy na instytucję kredytową nie nałożono na mocy prawa Unii innego wymogu dotyczącego płynności, przez okres obowiązywania tych innych wymogów.

Takie decyzje nie powinny nakładać na instytucje kredytowe obowiązku zabezpieczenia tych samych wypływów różnymi aktywami płynnymi w tym samym okresie. Możliwość podjęcia przez państwa członkowskie decyzji o nieustanawianiu bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie należy jednak poddać ponownej ocenie w kontekście przyszłych zmian dotyczących wymogów w zakresie płynności instytucji kredytowych na mocy prawa Unii, w tym mającego zastosowanie rozporządzenia delegowanego przyjętego na podstawie art. 460 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Ryzyku płynności można zapobiec innymi środkami niż zapewnianie aktywów płynnych, na przykład emitując obligacje zabezpieczone o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności, w której zdarzenia aktywujące dotyczą niedoboru płynności lub warunków skrajnych. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia na wyliczanie bufora płynnościowego na podstawie ostatecznego terminu zapadalności obligacji zabezpieczonej, z uwzględnieniem ewentualnych przedłużeń terminu zapadalności, w przypadku gdy zdarzenia aktywujące dotyczą ryzyka płynności. Ponadto państwa członkowskie powinny móc zezwolić na niestosowanie wymogów dotyczących płynności dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych objętych wymogami dotyczącymi dopasowania finansowania, w przypadku gdy płatności przychodzące są wymagalne na mocy umowy przed terminem płatności wychodzących i do tego czasu umieszczane w aktywach o wysokiej płynności.

- (24) W szeregu państw członkowskich opracowano innowacyjne struktury profili zapadalności, aby wyeliminować potencjalne ryzyko płynności, w tym ryzyko niedopasowania terminów zapadalności. Struktury te przewidują możliwość przedłużenia planowego terminu zapadalności obligacji zabezpieczonej przez określony czas lub przekazania przepływów pieniężnych z aktywów stanowiących zabezpieczenie bezpośrednio inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone. W celu harmonizacji struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności w całej Unii istotne jest ustanowienie warunków, na jakich państwa członkowskie mogą dopuścić stosowanie tych struktur w celu zapewnienia, aby nie były one zbyt skomplikowane i nie narażały inwestorów na zwiększone ryzyko. Istotnym elementem tych warunków jest zapewnienie, by instytucja kredytowa nie mogła przedłużać terminu zapadalności według własnego uznania. Przedłużenie terminu zapadalności powinno być dopuszczalne wyłącznie wówczas, gdy wystąpiły obiektywne i jasno zdefiniowane zdarzenia aktywujące przewidziane w prawie krajowym lub oczekuje się ich wystąpienia w bliskiej przyszłości. Takie zdarzenia aktywujące powinny służyć zapobieganiu przypadkom niewykonania zobowiązania, na przykład w związku z niedoborem płynności, niedoskonałościami rynku lub zakłóceniami na rynku. Przedłużenie terminu mogłoby także ułatwić uporządkowaną likwidację instytucji kredytowych emitujących obligacje zabezpieczone, umożliwiając przedłużenie terminu w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu uniknięcia gwałtownej wyprzedaży aktywów.
- (25) Istnienie uregulowań w zakresie szczególnego nadzoru publicznego jest jednym z elementów definiujących obligacje zabezpieczone zgodnie z art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE. W dyrektywie tej nie określono jednak charakteru i zakresu tego nadzoru, ani organów, które powinny być odpowiedzialne za jego sprawowanie. Należy zatem zharmonizować elementy składowe takiego nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz wyraźnie określić zadania i obowiązki właściwych organów krajowych sprawujących ten nadzór.
- (26) Ponieważ nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi jest odrębny od nadzoru nad instytucjami kredytowymi w Unii, państwa członkowskie powinny móc wyznaczyć do sprawowania nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi właściwe organy krajowe, inne niż organy sprawujące ogólny nadzór nad instytucjami kredytowymi. W celu zapewnienia spójności w sprawowaniu nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi w całej Unii należy jednak zobowiązać właściwe organy sprawujące nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi do ścisłej współpracy z organami sprawującymi ogólny nadzór nad instytucjami kredytowymi jak również, w stosownych przypadkach, z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (27) Nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi powinien obejmować udzielanie instytucjom kredytowym zezwoleń na emisję obligacji zabezpieczonych. Ponieważ do emisji obligacji zabezpieczonych powinny być uprawnione wyłącznie instytucje kredytowe, warunkiem uzyskania takiego zezwolenia powinno być uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja kredytowa. Jako że w państwach członkowskich uczestniczących w Jednolitym Mechanizmie Nadzorczym zadanie wydawania zezwoleń dla instytucji kredytowych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽¹³⁾ powierzono Europejskiemu Bankowi Centralnemu, wyłącznie organy wyznaczone na mocy niniejszej dyrektywy powinny być uprawnione do udzielania zezwoleń na emisję obligacji zabezpieczonych i sprawowanie nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi. W związku z tym w niniejszej dyrektywie należy ustanowić warunki, na jakich instytucje kredytowe, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucja kredytowa na mocy prawa Unii, mogą uzyskać zezwolenie na emisję obligacji zabezpieczonych.
- (28) Zakres zezwolenia powinien być związany z programem emisji obligacji zabezpieczonych. Ten program powinien podlegać nadzorowi na mocy niniejszej dyrektywy. Instytucja kredytowa może prowadzić więcej niż jeden program emisji obligacji zabezpieczonych. W takim przypadku konieczne powinno być uzyskanie odrębnego zezwolenia dla każdego programu. Program emisji obligacji zabezpieczonych może obejmować więcej niż jedną pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie. Kilka puli aktywów stanowiących zabezpieczenie lub różne emisje (pod różnymi międzynarodowymi kodami identyfikującymi papier wartościowy (ISIN)) w ramach tego samego programu emisji obligacji zabezpieczonych niekoniecznie wskazują na występowanie kilku odrębnych programów emisji tego rodzaju obligacji.
- (29) Po dacie rozpoczęcia stosowania przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę nie powinno być wymagane uzyskanie nowego zezwolenia dla już realizowanych programów emisji obligacji zabezpieczonych. W odniesieniu do obligacji zabezpieczonych wyemitowanych w ramach istniejących programów emisji obligacji zabezpieczonych po dacie rozpoczęcia stosowania przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę instytucje kredytowe powinny jednak spełniać wszystkie wymogi określone w niniejszej dyrektywie. Nadzór nad spełnianiem takich wymogów powinny sprawować właściwe organy wyznaczone zgodnie z niniejszą dyrektywą w ramach nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi. Państwa członkowskie mogą udzielać wytycznych dotyczących procedury przeprowadzania oceny zgodności na mocy prawa krajowego po dacie, od której mają one rozpocząć stosowanie przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę. Właściwe organy powinny mieć możliwość dokonania oceny programu emisji obligacji zabezpieczonych i ewentualnej potrzeby zmiany zezwolenia dotyczącego tego programu. Taka konieczność zmiany może być uzasadniona istotnymi zmianami modelu biznesowego instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone, na przykład w wyniku zmiany krajowych uregulowań dotyczących obligacji zabezpieczonych lub decyzji podjętych przez daną instytucję kredytową. Zmiany te można uznać za istotne, jeżeli pociągają za sobą konieczność ponownej oceny warunków, które stanowiły podstawę udzielenia zezwolenia na emisję obligacji zabezpieczonych.
- (30) Jeżeli państwo członkowskie przewiduje wymóg wyznaczenia kuratora, powinno móc przyjąć przepisy określające uprawnienia takich kuratorów i dotyczące ich wymogi operacyjne. Przepisy te mogą wyłączać możliwość przyjmowania przez kuratora depozytów pieniężnych lub innych środków podlegających zwrotowi od konsumentów i inwestorów detalicznych, lecz uprawniać go do przyjmowania depozytów pieniężnych i innych środków podlegających zwrotowi wyłącznie od inwestorów profesjonalnych.
- (31) W celu zapewnienia przestrzegania obowiązków nałożonych na instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone oraz zapewnienia podobnego traktowania i przestrzegania przepisów w całej Unii państwa członkowskie należy zobowiązać do ustanowienia sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość ustanowienia sankcji karnych zamiast sankcji administracyjnych. Państwa członkowskie, które zdecydują się wprowadzić sankcje karne powinny powiadomić Komisję o odnośnych przepisach prawa karnego.
- (32) Sankcje administracyjne oraz inne środki administracyjne ustanowione przez państwa członkowskie powinny spełniać określone podstawowe wymogi w odniesieniu do adresatów tych sankcji lub środków, kryteriów, które należy uwzględnić przy ich stosowaniu, spoczywającego na właściwych organach sprawujących nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi obowiązku podawania do publicznej wiadomości informacji o nałożonych sankcjach lub zastosowanych środkach, uprawnień do nakładania sankcji i wysokości administracyjnych sankcji pieniężnych, które można nałożyć. Przed podjęciem decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnych lub zastosowaniu innych środków administracyjnych należy umożliwić adresatowi takich sankcji lub środków złożenie wyjaśnień. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość ustanowienia wyjątków od prawa do składania wyjaśnień w przypadku środków administracyjnych innych niż sankcje administracyjne. Takie wyjątki powinny ograniczać się do przypadków bezpośredniego zagrożenia, w których konieczne jest podjęcie natychmiastowego działania, aby zapobiec poniesieniu znacznych strat przez osoby trzecie, takie jak inwestorzy nabywający obligacje zabezpieczone, lub aby zapobiec wyrządzeniu znacznej szkody dla systemu finansowego lub taką szkodę naprawić. W takim przypadku adresat powinien mieć prawo złożenia wyjaśnień po zastosowaniu danego środka.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

- (33) Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do zapewnienia, aby właściwe organy sprawujące nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi – przy ustalaniu rodzaju sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych i wysokości tych sankcji – brały pod uwagę wszystkie istotne okoliczności w celu zapewnienia spójnego stosowania sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych w całej Unii. Państwa członkowskie mogą uwzględnić środki administracyjne dotyczące przedłużenia terminu zapadalności w ramach struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności. Jeżeli państwa członkowskie przewidują takie środki, środki te mogłyby umożliwiać właściwym organom unieważnienie przedłużenia terminu zapadalności i określać warunki takiego unieważnienia, aby zapobiec sytuacji, w której instytucja kredytowa przedłuży termin zapadalności z naruszeniem obiektywnych zdarzeń aktywujących określonych w prawie krajowym, lub w celu zapewnienia stabilności finansowej i ochrony inwestorów.
- (34) W celu wykrywania potencjalnych naruszeń wymogów dotyczących emisji i wprowadzania do obrotu obligacji zabezpieczonych właściwe organy sprawujące nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi powinny posiadać niezbędne uprawnienia do prowadzenia postępowań wyjaśniających oraz dysponować skutecznymi mechanizmami zachęcającymi do zgłaszania potencjalnych lub faktycznych naruszeń. Mechanizmy te powinny funkcjonować z poszanowaniem prawa od obrony przysługującego każdej osobie lub każdemu podmiotowi, którzy doświadczają negatywnych konsekwencji w związku ze stosowaniem tych uprawnień i mechanizmów.
- (35) Właściwe organy sprawujące nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi powinny również posiadać uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych oraz stosowania innych środków administracyjnych, aby zapewnić możliwie najszerszy zakres działań, jakie mogą być podejmowane w następstwie naruszenia, oraz pomóc zapobiegać dalszym naruszeniom, niezależnie od tego, czy takie środki na mocy prawa krajowego kwalifikuje się jako sankcje administracyjne bądź inne środki administracyjne. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia sankcji wykraczających poza sankcje przewidziane w niniejszej dyrektywie.
- (36) Obowiązujące przepisy krajowe dotyczące obligacji zabezpieczonych charakteryzują się tym, że obligacje zabezpieczone poddano w nich szczegółowej regulacji na poziomie krajowym, a emisje i programy emisji obligacji zabezpieczonych objęto nadzorem, aby zapewnić inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone nieprzerwaną ochronę przysługujących im praw. Nadzór ten obejmuje bieżące monitorowanie założeń danego programu, wymogów dotyczących pokrycia oraz jakości puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Zasadniczym elementem ochrony inwestorów jest odpowiedni poziom informacji przekazywanych inwestorom na temat uregulowań prawnych dotyczących emisji obligacji zabezpieczonych. Należy zatem zapewnić, aby właściwe organy regularnie publikowały informacje dotyczące przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę oraz informacje o sposobie, w jaki sprawują nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi.
- (37) Obligacje zabezpieczone obecnie wprowadzane do obrotu w Unii są opatrywane krajowymi nazwami i oznaczeniami; niektóre z tych nazw i oznaczeń mają już ugruntowaną renomę, a inne nie. Właściwe wydaje się zatem zezwolenie instytucjom kredytowym, które emitują obligacje zabezpieczone w Unii, na stosowanie szczególnego oznaczenia „europejska obligacja zabezpieczona” przy sprzedaży obligacji zabezpieczonych inwestorom z Unii i z państw trzecich, pod warunkiem że te obligacje zabezpieczone spełniają wymogi określone w niniejszej dyrektywie. Jeżeli takie obligacje zabezpieczone spełniają również wymogi określone w art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, należy zezwolić instytucjom kredytowym na stosowanie oznaczenia „europejska obligacja zabezpieczona (premium)”. Oznaczenie to – świadczące o spełnieniu określonych dodatkowych wymogów, z których wynika wyższa i dobrze rozumiana jakość – może być atrakcyjne nawet w państwach członkowskich mających już oznaczenia krajowe o ugruntowanej renomie. Oznaczenia „europejska obligacja zabezpieczona” i „europejska obligacja zabezpieczona (premium)” mają na celu ułatwienie inwestorom oceny jakości obligacji zabezpieczonych i tym samym zwiększenie ich atrakcyjności jako instrumentu inwestycyjnego zarówno w Unii, jak i poza nią. Stosowanie tych dwóch oznaczeń powinno być jednak dobrowolne, a państwa członkowskie powinny mieć możliwość zachowania własnych uregulowań krajowych dotyczących nazw i oznaczeń, równoległe do tych dwóch oznaczeń.
- (38) W celu oceny stosowania niniejszej dyrektywy Komisja powinna – w ścisłej współpracy z EUNB – monitorować rozwój obligacji zabezpieczonych w Unii i złożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat poziomu ochrony inwestorów oraz stanu rozwoju rynków obligacji zabezpieczonych. W sprawozdaniu tym należy również skupić się na rozwoju sytuacji w odniesieniu do aktywów zabezpieczających emisje obligacji zabezpieczonych. Ze względu na coraz częstsze stosowanie struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności, Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie także sprawozdanie z funkcjonowania obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności oraz o zagrożeniach i korzyściach wynikających z emisji takich obligacji zabezpieczonych.

- (39) Uczestnicy rynku i inne podmioty oferują bankom dodatkowy instrument służący finansowaniu gospodarki realnej, tj. nową klasę instrumentów finansowych pod nazwą europejskie zabezpieczone skrypty dłużne, które zabezpieczone są aktywami obciążonymi większym ryzykiem niż dług publiczny i hipoteki oraz które nie kwalifikują się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie na mocy niniejszej dyrektywy. Komisja skonsultowała się z EUNB w dniu 3 października 2017 r. w celu oceny zakresu, w jakim europejskie zabezpieczone skrypty dłużne mogłyby wykorzystywać „najlepsze praktyki” określone przez EUNB w odniesieniu do tradycyjnych obligacji zabezpieczonych, określenia odpowiedniego sposobu traktowania ryzyka europejskich zabezpieczonych skryptów dłużnych i potencjalnego wpływu emisji europejskich zabezpieczonych skryptów dłużnych na poziomy obciążenia bilansu banku. W odpowiedzi EUNB przedstawił sprawozdanie w dniu 24 lipca 2018 r. Równoległe do sprawozdania EUNB Komisja opublikowała w dniu 12 października 2018 r. badanie. W badaniu Komisji i sprawozdaniu EUNB stwierdzono, że wymagana jest dalsza ocena, na przykład w odniesieniu do traktowania regulacyjnego. W związku z tym Komisja powinna dalej oceniać, czy uregulowania prawne dotyczące europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych byłyby odpowiednie i przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze swoich ustaleń, dołączając do niego, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawczy.
- (40) Obecnie nie istnieje system równoważności na potrzeby uznawania przez Unię obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przez instytucje kredytowe w państwach trzecich, z wyjątkiem kontekstu ostrożnościowego, w którym traktowanie preferencyjne w odniesieniu do płynności przyznaje się pod określonymi warunkami niektórym obligacjom z państw trzecich. Komisja powinna zatem – w ścisłej współpracy z EUNB – ocenić potrzebę i zasadność wprowadzenia systemu równoważności dla pochodzących z państw trzecich emitentów obligacji zabezpieczonych i inwestorów nabywających tego rodzaju obligacje. Najpóźniej dwa lata od daty, od której państwa członkowskie mają rozpocząć stosowanie przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę, Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w tej sprawie, dołączając do niego, w stosownym przypadku, wnioski ustawodawczy.
- (41) Obligacje zabezpieczone charakteryzują się tym, że ich planowy termin zapadalności wynosi kilka lat. Należy zatem określić środki przejściowe, by uniknąć negatywnych konsekwencji dla obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przed dniem 8 lipca 2022 r. Obligacje zabezpieczone wyemitowane przed tym dniem powinny zatem w dalszym ciągu nieprzerwanie spełniać wymogi określone w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE i powinny być zwolnione z większości nowych wymogów ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Takie obligacje zabezpieczone powinny nadal móc być określane jako obligacje zabezpieczone, pod warunkiem że ich zgodność z art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE w brzmieniu mającym zastosowanie w dniu ich emisji oraz z mającymi do nich zastosowanie wymogami niniejszej dyrektywy podlega nadzorowi właściwych organów wyznaczonych na mocy niniejszej dyrektywy. Taki nadzór nie powinien obejmować wymogów niniejszej dyrektywy, z których takie obligacje zabezpieczone są zwolnione. W niektórych państwach członkowskich ISIN są otwarte przez dłuższy okres, co pozwala na ciągłą emisję obligacji zabezpieczonych pod tym kodem w celu zwiększenia wolumenu (wielkości emisji) danych obligacji zabezpieczonych (emisje ciągłe). Środki przejściowe powinny obejmować emisję ciągłą obligacji zabezpieczonych objętych ISIN otwartymi przed dniem 8 lipca 2022 r., z zastrzeżeniem szeregu ograniczeń.
- (42) W związku z wprowadzeniem jednolitych uregulowań dotyczących obligacji zabezpieczonych należy zmienić opis obligacji zabezpieczonych zawarty w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE. W dyrektywie 2014/59/UE obligacje zabezpieczone zdefiniowano przez odesłanie do art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE. Ponieważ definicja ta powinna zostać zmieniona, należy również zmienić dyrektywę 2014/59/UE. Ponadto, aby uniknąć negatywnych konsekwencji dla obligacji zabezpieczonych wyemitowanych zgodnie z art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE przed dniem 8 lipca 2022 r., te obligacje zabezpieczone należy nadal określać jako obligacje zabezpieczone do czasu upływu ich terminu zapadalności. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE.
- (43) Zgodnie ze Wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁴⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy, prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (44) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie wspólnych uregulowań dotyczących obligacji zabezpieczonych, aby zapewnić spójność cech dotyczących struktury obligacji zabezpieczonych w całej Unii z niższym profilem ryzyka uzasadniającym unijne traktowanie preferencyjne, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na potrzebę dalszego rozwoju rynku obligacji zabezpieczonych i wsparcia inwestycji transgranicznych w Unii możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona

(14) Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

- (45) Skonsultowano się z Europejskim Bankiem Centralnym, który wydał opinię w dniu 22 sierpnia 2018 r.
- (46) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁵⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 12 października 2018 r.
- (47) Instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone przetwarzają znaczną ilość danych osobowych. Takie przetwarzanie powinno być zawsze zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽¹⁶⁾. Ponadto, przetwarzanie danych osobowych przez EUNB w związku z prowadzeniem przez ten urząd, zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, centralnej bazy danych o nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych, o których został on poinformowany przez właściwe organy krajowe, powinno się odbywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽¹⁷⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejszą dyrektywą ustanawia się następujące przepisy dotyczące ochrony inwestorów, regulujące:

- 1) wymogi dotyczące emisji obligacji zabezpieczonych;
- 2) cechy strukturalne obligacji zabezpieczonych;
- 3) nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi;
- 4) wymogi dotyczące publikowania informacji dotyczących obligacji zabezpieczonych.

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejszą dyrektywę stosuje się do obligacji zabezpieczonych emitowanych przez instytucje kredytowe mające siedzibę w Unii.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „obligacja zabezpieczona” oznacza zobowiązanie dłużne wyemitowane przez instytucję kredytową zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi obowiązkowe wymogi niniejszej dyrektywy i zabezpieczone aktywami stanowiącymi zabezpieczenie, względem których inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone bezpośrednio przysługuje roszczenie jako wierzycielom uprzywilejowanym;

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

- 2) „program emisji obligacji zabezpieczonych” oznacza cechy strukturalne emisji obligacji zabezpieczonych określone przepisami ustawowymi i warunkami umownymi zgodnie z zezwoleniem udzielonym instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;
- 3) „pula aktywów stanowiących zabezpieczenie” oznacza jasno określony zbiór aktywów zabezpieczających zobowiązania spłaty z tytułu obligacji zabezpieczonych, wyodrębnionych od innych aktywów będących w posiadaniu instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;
- 4) „aktywa stanowiące zabezpieczenie” oznaczają aktywa zaliczone do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie;
- 5) „aktywa zabezpieczające” oznaczają aktywa rzeczowe i aktywa w postaci ekspozycji, które zabezpieczają aktywa stanowiące zabezpieczenie;
- 6) „wyodrębnienie” oznacza działania prowadzone przez instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone w celu identyfikacji aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz prawnego umieszczenia ich poza zasięgiem roszczeń wierzycieli innych niż inwestorzy nabywający obligacje zabezpieczone i kontrahenci instrumentów pochodnych;
- 7) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 8) „wyspecjalizowana hipoteczna instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową, która finansuje kredyty wyłącznie lub głównie poprzez emisję obligacji zabezpieczonych oraz która jest uprawniona na mocy prawa wyłącznie do udzielania kredytów hipotecznych i kredytów na rzecz sektora publicznego i nie jest uprawniona do przyjmowania depozytów pieniężnych, lecz przyjmuje od klientów inne środki podlegające zwrotowi;
- 9) „automatyczne przyspieszenie” oznacza sytuację, w której obligacja zabezpieczona automatycznie staje się natychmiastowo wymagalna i płatna w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji emitenta, a inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone przysługuje możliwe do wyegzekwowania roszczenie o zwrot środków wcześniej niż w pierwotnym terminie zapadalności;
- 10) „wartość rynkowa” oznacza – do celów nieruchomości – wartość rynkową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 76 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 11) „bankowo-hipoteczna wartość nieruchomości” oznacza – do celów nieruchomości – bankowo-hipoteczną wartość nieruchomości zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 74 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 12) „aktywa podstawowe” oznaczają dominujące aktywa stanowiące zabezpieczenie, które decydują o charakterze puli aktywów stanowiących zabezpieczenie;
- 13) „aktywa zastępcze” oznaczają aktywa stanowiące zabezpieczenie, które przyczyniają się do spełnienia wymogów dotyczących pokrycia, inne niż aktywa podstawowe;
- 14) „nadzabezpieczenie” oznacza cały ustawowy, umowny lub dobrowolny poziom zabezpieczenia, który wykracza poza wymóg dotyczący pokrycia określony w art. 15;
- 15) „wymogi dotyczące dopasowania finansowania” oznaczają przepisy nakładające obowiązek dopasowania przepływów pieniężnych między wymagalnymi aktywami i zobowiązaniami poprzez zapewnienie w drodze warunków umownych, by płatności od kredytobiorców i kontrahentów instrumentów pochodnych były wymagalne przed dokonaniem płatności na rzecz inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone i kontrahentów instrumentów pochodnych, by otrzymywane kwoty były przynajmniej równe pod względem wartości kwotom przypadającym do zapłaty na rzecz inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone i kontrahentów instrumentów pochodnych, oraz by kwoty otrzymane od kredytobiorców i kontrahentów instrumentów pochodnych były zaliczane do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 16. ust. 3 do czasu wymagalności płatności na rzecz inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone i kontrahentów instrumentów pochodnych;
- 16) „wypływ płynności netto” oznacza wszystkie wypływy płatności wymagalne w danym dniu, w tym płatności z tytułu kwoty głównej i odsetek oraz płatności z tytułu instrumentów pochodnych w ramach programu emisji obligacji zabezpieczonych, po odliczeniu wszystkich wpływów płatności wymagalnych w tym samym dniu w odniesieniu do roszczeń dotyczących aktywów stanowiących zabezpieczenie;
- 17) „struktura przewidująca możliwość przedłużenia terminu zapadalności” oznacza mechanizm, który przewiduje możliwość przedłużenia planowego terminu zapadalności obligacji zabezpieczonych o wcześniej określony czas oraz w przypadku wystąpienia konkretnego zdarzenia aktywującego;
- 18) „nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi” oznacza nadzór nad programami emisji obligacji zabezpieczonych zapewniający zgodność z wymogami mającymi zastosowanie do emisji obligacji zabezpieczonych oraz egzekwowanie tych wymogów;
- 19) „kurator” oznacza osobę lub podmiot wyznaczone do zarządzania programem emisji obligacji zabezpieczonych w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone w ramach tego programu lub w przypadku uznania takiej instytucji kredytowej za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością zgodnie z art. 32 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE lub, w wyjątkowych okolicznościach, gdy odpowiedni właściwy organ stwierdzi poważne zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania danej instytucji kredytowej;
- 20) „restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja” oznacza restrukturyzację i uporządkowaną likwidację zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/59/UE;

- 21) „grupa” oznacza grupę zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 138 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 22) „przedsiębiorstwa publiczne” oznaczają przedsiębiorstwa publiczne zdefiniowane w art. 2 lit. b) dyrektywy 2006/111/WE.

TYTUŁ II

CECHY STRUKTURALNE OBLIGACJI ZABEZPIECZONYCH

ROZDZIAŁ 1

Podwójny regres i wyłączenie automatycznego przyspieszenia spłaty w przypadku niewypłacalności

Artykuł 4

Podwójny regres

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy, na mocy których inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone i kontrahentom instrumentów pochodnych, które spełniają wymogi art. 11, przysługują następujące roszczenia:
 - a) roszczenie wobec instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;
 - b) w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone – roszczenie uprzywilejowane dotyczące kwoty głównej i wszelkich narosłych i przyszłych odsetek z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie;
 - c) w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone oraz w przypadku gdy roszczenie uprzywilejowane, o którym mowa w lit. b), nie może być w pełni zaspokojone – roszczenie wobec masy upadłościowej tej instytucji kredytowej, które ma taki sam stopień uprzywilejowania jak roszczenia zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli instytucji kredytowej ustalonych zgodnie z krajowymi przepisami regulującymi stopień uprzywilejowania w zwykłym postępowaniu upadłościowym.
2. Roszczenia, o których mowa w ust. 1, ograniczone są do pełnej wysokości zobowiązań spłaty z tytułu obligacji zabezpieczonych.
3. Do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, w przypadku niewypłacalności wyspecjalizowanej hipotecznej instytucji kredytowej państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy przyznające inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone i kontrahentom instrumentów pochodnych, które spełniają wymogi art. 11, roszczenie uprzywilejowane w stosunku do roszczenia zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli tej wyspecjalizowanej hipotecznej instytucji kredytowej ustalonych zgodnie z krajowymi przepisami regulującymi stopień uprzywilejowania w zwykłym postępowaniu upadłościowym ale podporządkowane w stosunku do roszczeń wszelkich innych wierzycieli uprzywilejowanych.

Artykuł 5

Wyłączenie automatycznego przyspieszenia spłaty obligacji zabezpieczonych w przypadku niewypłacalności

Państwa członkowskie zapewniają, aby zobowiązania spłaty z tytułu obligacji zabezpieczonych nie podlegały automatycznemu przyspieszeniu z chwilą stwierdzenia niewypłacalności instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone lub z chwilą wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji kredytowej.

ROZDZIAŁ 2

Pula aktywów stanowiących zabezpieczenie i pokrycie

Sekcja I

Kwalifikujące się aktywa

Artykuł 6

Kwalifikujące się aktywa stanowiące zabezpieczenie

1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby obligacje zabezpieczone były przez cały czas zabezpieczone:
 - a) aktywami stanowiącymi kwalifikujące się aktywa zgodnie z art. 129 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone spełnia wymogi określone w art. 129 ust. 1a–3 tego rozporządzenia;
 - b) wysokiej jakości aktywami stanowiącymi zabezpieczenie, które zapewniają, aby instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone przysługiwało roszczenie o zapłatę, o którym mowa w ust. 2, i które są zabezpieczone aktywami zabezpieczającymi, jak określono w ust. 3; lub
 - c) aktywami w postaci kredytów udzielonych przedsiębiorstwom publicznym lub gwarantowanych przez te przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem ust. 4 niniejszego artykułu.
2. Roszczenie o zapłatę, o którym mowa w ust. 1 lit. b), musi spełniać następujące wymogi prawne:
 - a) składnik aktywów stanowi roszczenie o zapłatę środków pieniężnych o minimalnej wartości możliwej do ustalenia przez cały czas, które jest ważne zgodnie z prawem i możliwe do wyegzekwowania, które nie jest objęte warunkami innymi niż warunek, by termin zapadalności upływał w przyszłości, i które jest zabezpieczone hipoteką, obciążeniem, zastawem lub inną formą zabezpieczenia;
 - b) hipoteka, obciążenie, zastaw lub inna forma zabezpieczenia roszczenia o zapłatę są możliwe do wyegzekwowania;
 - c) spełniono wszystkie wymogi prawne warunkujące ustanowienie hipoteki, obciążenia, zastawu lub innej formy zabezpieczenia roszczenia o zapłatę;
 - d) hipoteka, obciążenie, zastaw lub inna forma zabezpieczenia roszczenia o zapłatę umożliwiają instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone odzyskanie wartości roszczenia bez zbędnej zwłoki.

Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone oceniały możliwość wyegzekwowania roszczenia o zapłatę i możliwość upłynnienia aktywów zabezpieczających, zanim włączą je do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie.

3. Aktywa zabezpieczające, o których mowa w ust. 1 lit. b), muszą spełniać jeden z poniższych wymogów:
 - a) w przypadku rzeczowych aktywów zabezpieczających istnieją standardy wyceny, które są powszechnie akceptowane przez ekspertów i odpowiednie dla danego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających, a także istnieje publiczny rejestr, w którym wpisywane są prawo własności i roszczenia dotyczące tych rzeczowych aktywów zabezpieczających; albo
 - b) w przypadku aktywów w postaci ekspozycji bezpieczeństwo i solidność kontrahenta ekspozycji wynika z uprawnień do poboru podatków lub ze stałego nadzoru publicznego nad kondycją operacyjną i wypłacalnością kontrahenta.

Rzeczowe aktywa zabezpieczające, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu, muszą przyczyniać się do pokrycia zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych do wysokości mniejszej z następujących wartości: kwoty głównej zastawów traktowanych łącznie ze wszystkimi wcześniejszymi zastawami i 70 % wartości tych rzeczowych aktywów zabezpieczających. Rzeczowe aktywa zabezpieczające, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu, zabezpieczające aktywa, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie muszą spełniać wymogu limitu 70 % ani limitów określonych w art. 129 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Jeżeli nie istnieje publiczny rejestr dla danego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu, państwa członkowskie mogą przewidzieć alternatywną formę poświadczenia prawa własności i roszczeń dotyczących tego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających, w zakresie w jakim taka forma poświadczenia jest porównywalna z ochroną zapewnianą przez rejestr publiczny w takim sensie, że zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego umożliwia ona zainteresowanym osobom trzecim dostęp do informacji dotyczących identyfikacji obciążonego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających, ustalenia prawa własności, udokumentowania i przyporządkowania obciążeń oraz możliwości wyegzekwowania zabezpieczeń wierzytelności.

4. Do celów ust. 1 lit. c) obligacje zabezpieczone, których zabezpieczenie stanowią kredyty udzielone przedsiębiorstwom publicznym lub gwarantowane przez takie przedsiębiorstwa jako aktywa podstawowe, są objęte nadzabezpieczeniem w wysokości przynajmniej 10 % oraz muszą spełniać wszystkie następujące warunki:

- a) przedsiębiorstwa publiczne świadczą podstawowe usługi publiczne na podstawie licencji, umowy koncesji lub innej formy powierzenia zadań przez organ publiczny;
- b) przedsiębiorstwa publiczne są objęte nadzorem publicznym;
- c) przedsiębiorstwa publiczne mają wystarczające zdolności generowania dochodu, zapewnione takim przedsiębiorstwom publicznym przez fakt, że:
 - (i) posiadają one odpowiednią elastyczność w pobieraniu i zwiększaniu opłat i należności za świadczone usługi w celu zapewnienia przedsiębiorstwu stabilności finansowej i wypłacalności;
 - (ii) otrzymują one wystarczające dotacje na mocy ustawy, służące zapewnieniu im stabilności finansowej i wypłacalności w zamian za świadczenie podstawowych usług publicznych; lub
 - (iii) zawarły one z organem publicznym umowy o przeniesieniu zysków i strat.

5. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące metod i procedury wyceny rzeczowych aktywów zabezpieczających stanowiących zabezpieczenie aktywów, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b). Przepisy te zapewniają przynajmniej, aby:

- a) dla każdego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających, w momencie włączenia składnika aktywów stanowiących zabezpieczenie do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, istniała bieżąca wycena równa lub niższa od wartości rynkowej lub bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości;
- b) wycena była przeprowadzana przez rzeczoznawcę mającego niezbędne kwalifikacje, umiejętności i doświadczenie; oraz
- c) rzeczoznawca był niezależny od procesu podejmowania decyzji kredytowych, w ocenie wartości składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających nie brał pod uwagę elementów spekulacyjnych oraz dokumentował wartość składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających w przejrzysty i zrozumiały sposób.

6. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone wprowadziły procedury monitorowania, czy rzeczowe aktywa zabezpieczające stanowiące zabezpieczenie aktywów, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu, są odpowiednio ubezpieczone od ryzyka powstania szkody, a roszczenie wynikające z ubezpieczenia jest wyodrębnione zgodnie z art. 12.

7. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone dokumentowały aktywa stanowiące zabezpieczenie, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), oraz zgodność ich polityki kredytowej z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszy artykuł.

8. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy zapewniające dywersyfikację ryzyka w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie pod względem granularności i istotnej koncentracji aktywów, które nie kwalifikują się zgodnie z ust. 1 lit. a).

Artykuł 7

Aktywa zabezpieczające zlokalizowane poza Unią

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom kredytowym emitującym obligacje zabezpieczone na włączenie do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie aktywów zabezpieczonych aktywami zabezpieczającymi zlokalizowanymi poza Unią.

2. W przypadku, gdy państwa członkowskie zezwalają na włączenie aktywów, o których mowa w ust. 1, zapewniają ochronę inwestorów, wymagając od instytucji kredytowych weryfikowania, czy te aktywa zabezpieczające spełniają wszystkie wymogi określone w art. 6. Państwa członkowskie zapewniają, aby te aktywa zabezpieczające zapewniały poziom

bezpieczeństwa podobny do poziomu bezpieczeństwa zapewnianego przez aktywa zabezpieczające zlokalizowane w Unii, oraz zapewniają aby upłynnienie tych aktywów zabezpieczających było możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej ze skutkiem równoważnym z upłynnieniem aktywów zabezpieczających zlokalizowanych w Unii.

Artykuł 8

Wewnątrzgrupowe struktury obejmujące pule obligacji zabezpieczonych

Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy dotyczące wykorzystania wewnątrzgrupowych struktur obejmujących pule obligacji zabezpieczonych, w ramach których obligacje zabezpieczone wyemitowane przez instytucję kredytową należącą do grupy („wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone”) wykorzystuje się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie na potrzeby zewnętrznej emisji obligacji zabezpieczonych przez inną instytucję kredytową należącą do tej samej grupy („zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone”). Przepisy te obejmują przynajmniej następujące wymogi:

- a) wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone sprzedaje się instytucji kredytowej, która emituje zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone;
- b) wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone wykorzystuje się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie na potrzeby zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych i ujmuje się je w bilansie instytucji kredytowej, która emituje zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone;
- c) pula aktywów stanowiących zabezpieczenie zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych zawiera wyłącznie wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone wyemitowane przez pojedynczą instytucję kredytową z danej grupy;
- d) instytucja kredytowa, która emituje zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone, zamierza sprzedać je inwestorom spoza grupy;
- e) zarówno wewnętrznie, jak i zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone w momencie emisji kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej, o którym mowa w części trzeciej tytułu II rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, i są zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami stanowiącymi zabezpieczenie, o których mowa w art. 6 niniejszej dyrektywy;
- f) w przypadku transgranicznych wewnątrzgrupowych struktur obejmujących pule obligacji zabezpieczonych aktywa stanowiące zabezpieczenie wewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych spełniają wymogi kwalifikowalności i pokrycia dotyczące zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych.

Do celów akapitu pierwszego lit. e) niniejszego artykułu właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 mogą zezwolić, by w wewnątrzgrupowej strukturze obejmującej pule obligacji zabezpieczonych dalej wykorzystywano obligacje zabezpieczone kwalifikujące się do stopnia 2. jakości kredytowej po zmianie, w wyniku której obniżyła się jakość kredytowa obligacji zabezpieczonych, pod warunkiem że te właściwe organy stwierdzą, że zmiana stopnia jakości kredytowej nie wynika z naruszenia wymogów uzyskania zezwolenia określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 19 ust. 2. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 powiadamiają następnie EUNB o każdej decyzji podjętej na podstawie niniejszego akapitu.

Artykuł 9

Wspólne finansowanie

1. Państwa członkowskie zezwalają na stosowanie kwalifikujących się aktywów stanowiących zabezpieczenie powstałych w instytucji kredytowej i nabytych przez instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone jako aktywów stanowiących zabezpieczenie na potrzeby emisji obligacji zabezpieczonych.

Państwa członkowskie regulują takie nabywanie, aby zapewnić spełnienie wymogów określonych w art. 6 i 12.

2. Bez uszczerbku dla wymogu określonego w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą zezwolić na przeniesienia na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń finansowych zgodnie z dyrektywą 2002/47/WE.

3. Bez uszczerbku dla wymogu określonego w ust. 1 akapit drugi państwa członkowskie mogą również zezwolić na wykorzystanie aktywów powstałych w przedsiębiorstwie niebędącym instytucją kredytową jako aktywów stanowiących zabezpieczenie. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z tej możliwości, wprowadzają wymóg, aby instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone oceniła standardy przyznawania kredytów przedsiębiorstwa, w którym te aktywa stanowiące zabezpieczenie powstały, albo sama gruntownie oceniła wiarygodność kredytową kredytobiorcy.

*Artykuł 10***Skład puli aktywów stanowiących zabezpieczenie**

Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, ustanawiając przepisy dotyczące składu pul aktywów stanowiących zabezpieczenie. Przepisy te w stosownych przypadkach określają warunki, na których instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone mogą zaliczyć do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie aktywa podstawowe o różnych właściwościach pod względem cech strukturalnych, okresu życia aktywów lub profilu ryzyka.

*Artykuł 11***Instrumenty pochodne w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie**

1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, zezwalając na zaliczenie instrumentów pochodnych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie tylko wtedy, gdy spełnione są przynajmniej następujące wymogi:
 - a) instrumenty pochodne zalicza się do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie wyłącznie do celów zabezpieczenia przed ryzykiem, ich wolumen dostosowuje się w razie zmniejszenia zabezpieczanego ryzyka i usuwa się je, gdy zabezpieczane ryzyko przestaje istnieć;
 - b) instrumenty pochodne muszą być wystarczająco udokumentowane;
 - c) instrumenty pochodne muszą być wyodrębnione zgodnie z art. 12;
 - d) kontraktów na instrumenty pochodne nie można rozwiązać z chwilą stwierdzenia niewypłacalności instytucji kredytowej, która wyemitowała dane obligacje zabezpieczone, lub z chwilą wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji kredytowej;
 - e) instrumenty pochodne muszą być zgodne z przepisami ustanowionymi zgodnie z ust. 2.
2. Do celów zapewnienia spełnienia wymogów wymienionych w ust. 1 państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące instrumentów pochodnych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Przepisy te określają:
 - a) kryteria kwalifikowalności kontrahentów będących stroną transakcji zabezpieczających;
 - b) niezbędne dokumenty, które należy dostarczyć w odniesieniu do instrumentów pochodnych.

*Artykuł 12***Wyodrębnienie aktywów stanowiących zabezpieczenie**

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy regulujące wyodrębnienie aktywów stanowiących zabezpieczenie. Przepisy te obejmują przynajmniej następujące wymogi:
 - a) wszystkie aktywa stanowiące zabezpieczenie muszą być przez cały czas możliwe do zidentyfikowania przez instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone;
 - b) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone musi wyodrębnić wszystkie aktywa stanowiące zabezpieczenie w sposób prawnie wiążący i możliwy do wyegzekwowania na drodze prawnej;
 - c) wszystkie aktywa stanowiące zabezpieczenie muszą być chronione przed wszelkimi roszczeniami osób trzecich oraz nie mogą wchodzić w skład masy upadłościowej instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone do czasu zaspokojenia roszczenia uprzywilejowanego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. b).

Do celów akapitu pierwszego aktywa stanowiące zabezpieczenie obejmują wszelkie zabezpieczenia otrzymane w związku z pozycjami w instrumentach pochodnych.

2. Wyodrębnienie aktywów stanowiących zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1, obowiązuje również w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone.

*Artykuł 13***Podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie**

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone wyznaczyły podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie w celu bieżącego monitorowania puli aktywów stanowiących zabezpieczenie pod względem spełniania wymogów określonych w art. 6–12 i 14–17.

2. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z możliwości przewidzianej w ust. 1, ustanawiają przepisy dotyczące przynajmniej następujących aspektów:

- a) wyznaczania i odwoływania podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie;
- b) wszelkich kryteriów kwalifikowalności podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie;
- c) roli i obowiązków podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie, w tym w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;
- d) obowiązku składania sprawozdań właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2;
- e) prawa dostępu do informacji niezbędnych do wykonywania obowiązków spoczywających na podmiocie monitorującym pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie.

3. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z możliwości przewidzianej w ust. 1, podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie musi być odrębny i niezależny od instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone oraz od biegłego rewidenta tej instytucji kredytowej.

Państwa członkowskie mogą jednak zezwolić, by podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie nie był odrębny od instytucji kredytowej („wewnętrzny podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie”), jeżeli:

- a) wewnętrzny podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie jest niezależny od procesu podejmowania decyzji kredytowych w instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;
- b) bez uszczerbku dla ust. 2 lit. a), państwa członkowskie zapewniają, aby wewnętrzny podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie nie mógł być usunięty z tej funkcji bez uprzedniej zgody organu zarządzającego instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone, działającego w ramach sprawowania funkcji nadzorczych; oraz
- c) w razie potrzeby wewnętrzny podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie ma bezpośredni dostęp do organu zarządzającego, działającego w ramach sprawowania funkcji nadzorczych.

4. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z możliwości przewidzianej w ust. 1, powiadamiają o tym EUNB.

Artykuł 14

Informacje dla inwestorów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone przekazywały na tyle szczegółowe informacje na temat swoich programów emisji obligacji zabezpieczonych, aby umożliwić inwestorom ocenę profilu danego programu i związanego z nim ryzyka oraz przeprowadzenie badania due diligence.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby informacje były przekazywane inwestorom przynajmniej raz na kwartał oraz zawierały przynajmniej następujące informacje o portfelu:

- a) wartość puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych;
- b) wykaz międzynarodowych kodów identyfikujących papier wartościowy (ISIN) wszystkich emisji obligacji zabezpieczonych w danym programie, którym został nadany ISIN;
- c) geograficzny rozkład oraz rodzaj aktywów stanowiących zabezpieczenie, kwota związanych z nimi kredytów oraz metoda wyceny;
- d) szczegółowe informacje na temat ryzyka rynkowego, w tym ryzyka stopy procentowej i ryzyka walutowego, oraz ryzyka kredytowego i ryzyka płynności;
- e) profil zapadalności aktywów stanowiących zabezpieczenie i obligacji zabezpieczonych, w tym, w stosownych przypadkach, przegląd zdarzeń aktywujących przedłużenie terminu zapadalności;
- f) poziom wymaganego i dostępnego pokrycia oraz poziom ustawowego, umownego i dobrowolnego nadzabezpieczenia;
- g) odsetek kredytów, w przypadku których uznano, że miało miejsce niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz w każdym przypadku kredytów przeterminowanych o ponad 90 dni.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych w wewnątrzgrupowych strukturach obejmujących pulę obligacji zabezpieczonych, o których mowa w art. 8, inwestorzy otrzymywali informacje wymienione w akapicie pierwszym niniejszego ustępu lub link do tych informacji w odniesieniu do wszystkich wewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych danej grupy. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje te przekazywano inwestorom przynajmniej w formie zagregowanej.

3. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone publikowały na swoich stronach internetowych informacje udostępniane inwestorom zgodnie z ust. 1 i 2. Państwa członkowskie nie mogą wprowadzić wymogu, aby instytucje kredytowe publikowały te informacje w formie papierowej.

Sekcja II

Wymogi dotyczące pokrycia i płynności

Artykuł 15

Wymogi dotyczące pokrycia

1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, by programy emisji obligacji zabezpieczonych przez cały czas spełniały przynajmniej wymogi dotyczące pokrycia określone w ust. 2–8.
2. Wszystkie zobowiązania z tytułu obligacji zabezpieczonych muszą znajdować pokrycie w roszczeniach o zapłatę z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie.
3. Zobowiązania, o których mowa w ust. 2, obejmują:
 - a) zobowiązania do spłaty kwoty głównej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych;
 - b) zobowiązania do spłaty odsetek z tytułu znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych;
 - c) zobowiązania spłaty z tytułu instrumentów pochodnych utrzymywanych zgodnie z art. 11; oraz
 - d) spodziewane koszty związane z utrzymaniem programu emisji obligacji zabezpieczonych i administrowaniem nim na potrzeby jego likwidacji.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) państwa członkowskie mogą zezwolić na wyliczenie kwoty ryczałtowej.

4. Uznaje się, że do spełnienia wymogu dotyczącego pokrycia przyczyniają się następujące aktywa stanowiące zabezpieczenie:
 - a) aktywa podstawowe;
 - b) aktywa zastępcze;
 - c) aktywa płynne utrzymywane zgodnie z art. 16; oraz
 - d) roszczenia o zapłatę z tytułu instrumentów pochodnych utrzymywanych zgodnie z art. 11.

Do pokrycia nie zalicza się niezabezpieczonych roszczeń, jeżeli uznano, że miało miejsce niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

5. Do celów ust. 3 akapit pierwszy lit. c) i ust. 4 akapit pierwszy lit. d) państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące wyceny instrumentów pochodnych.
6. Wyliczenie wymaganego pokrycia zapewnia, aby łączna kwota główna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie była równa lub wyższa od łącznej kwoty głównej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych („zasada nominalności”).

Państwa członkowskie mogą zezwolić na stosowanie innych zasad wyliczania, pod warunkiem że wskaźnik pokrycia uzyskany w wyniku ich zastosowania nie będzie wyższy od wskaźnika wyliczonego zgodnie z zasadą nominalności.

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące wyliczania odsetek do zapłaty z tytułu znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych oraz odsetek należnych z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie, odzwierciedlające solidne zasady ostrożnościowe zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 6 akapit pierwszy państwa członkowskie mogą, w sposób odzwierciedlający solidne zasady ostrożnościowe i zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, zezwolić, by przyszłe odsetki należne z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie po odliczeniu przyszłych odsetek do zapłaty z tytułu odpowiednich obligacji zabezpieczonych były uwzględniane w celu zrównoważenia niedoborów w pokryciu zobowiązania spłaty kwoty głównej z tytułu obligacji zabezpieczonej, jeżeli istnieje bliska odpowiedniość zdefiniowana w mającym zastosowanie rozporządzeniu delegowanym przyjętym na podstawie art. 33 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod następującymi warunkami:

- a) płatności otrzymane przez cały okres życia składnika aktywów stanowiących zabezpieczenie i niezbędne do pokrycia zobowiązania spłaty z tytułu odpowiedniej obligacji zabezpieczonej muszą być wyodrębnione zgodnie z art. 12 lub zaliczone do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie w postaci aktywów stanowiących zabezpieczenie, o których mowa w art. 6, do czasu wymagalności płatności; oraz
- b) przedterminowa spłata składnika aktywów stanowiących zabezpieczenie jest możliwa tylko w drodze realizacji opcji dostawy zdefiniowanej w mającym zastosowanie rozporządzeniu delegowanym przyjętym na podstawie art. 33 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub, w przypadku obligacji zabezpieczonych z prawem do wcześniejszego wykupu po cenie nominalnej przez instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone, w drodze spłaty przez kredytobiorcę aktywów stanowiących zabezpieczenie w wysokości przynajmniej należnej kwoty nominalnej obligacji zabezpieczonej.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyliczenia aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz zobowiązań prowadzono tą samą metodą. Państwa członkowskie mogą zezwolić na stosowanie odmiennych metod wyliczania aktywów stanowiących zabezpieczenie, z jednej strony, oraz zobowiązań, z drugiej strony, pod warunkiem że w wyniku zastosowania takich odmiennych metod nie uzyskuje się wyższego wskaźnika pokrycia niż wskaźnik wyliczony z zastosowaniem takiej samej metody wyliczania zarówno aktywów stanowiących zabezpieczenie, jak i zobowiązań.

Artykuł 16

Wymóg dotyczący bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie

1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, by pula aktywów stanowiących zabezpieczenie przez cały czas zawierała bufor płynnościowy składający się z aktywów płynnych dostępnych na potrzeby pokrycia wypływu płynności netto w programie emisji obligacji zabezpieczonych.
2. Bufor płynnościowy dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie musi pokrywać maksymalny skumulowany wypływ płynności netto przez następne 180 dni.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby bufor płynnościowy dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, składał się z następujących rodzajów aktywów, wyodrębnionych zgodnie z art. 12 niniejszej dyrektywy:
 - a) aktywów kwalifikujących się jako aktywa poziomu 1, 2A lub 2B zgodnie z mającym zastosowanie rozporządzeniem delegowanym przyjętym na podstawie art. 460 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które zostały wycenione zgodnie z tym rozporządzeniem delegowanym i nie zostały wyemitowane przez samą instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone, jej jednostkę dominującą, inną niż podmiot sektora publicznego, który nie jest instytucją kredytową, jej jednostkę zależną ani inną jednostkę zależną jej jednostki dominującej ani przez jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, z którą dana instytucja kredytowa jest ściśle powiązana;
 - b) ekspozycji krótkoterminowych wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1. lub 2. jakości kredytowej lub depozytów krótkoterminowych w instytucjach kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1., 2. lub 3. jakości kredytowej, zgodnie z art. 129 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Państwa członkowskie mogą ograniczyć rodzaje aktywów płynnych stosowanych do celów akapitu pierwszego lit. a) i b).

Państwa członkowskie zapewniają, aby do bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie nie można było zaliczać niezabezpieczonych roszczeń z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których uznano, że doszło do niewykonania zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

4. Jeżeli instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone są objęte wymogami dotyczącymi płynności określonymi w innych aktach prawnych Unii, czego wynikiem jest nakładanie się tych wymogów z wymogami dotyczącymi bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, państwa członkowskie mogą postanowić, że przepisów prawa krajowego transponujących ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się przez okres przewidziany w tych innych aktach prawnych Unii. Państwa członkowskie mogą skorzystać z tej możliwości tylko do dnia, od którego zastosowanie ma zmiana tych aktów prawnych Unii służąca wyeliminowaniu nakładania się tych wymogów i informują Komisję i EUNB o skorzystaniu z tej możliwości.

5. W przypadku struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności państwa członkowskie mogą zezwolić na wyliczanie kwoty głównej na podstawie ostatecznego terminu zapadalności zgodnie z warunkami umownymi obligacji zabezpieczonej.

6. Państwa członkowskie mogą postanowić, że ust. 1 nie ma zastosowania do obligacji zabezpieczonych objętych wymogami dotyczącymi dopasowania finansowania.

Artykuł 17

Warunki dotyczące struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności

1. Państwa członkowskie mogą zezwolić na emisję obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności, jeżeli ochronę inwestorów zapewniają przynajmniej następujące elementy:
 - a) termin zapadalności można przedłużyć tylko w razie wystąpienia obiektywnych zdarzeń aktywujących określonych w prawie krajowym, a nie według uznania instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;
 - b) zdarzenia aktywujące przedłużenie terminu zapadalności są określone w warunkach umownych dotyczących obligacji zabezpieczonych;
 - c) informacje przekazane inwestorom na temat struktury zapadalności są wystarczające, by umożliwić im określenie ryzyka związanego z obligacją zabezpieczoną, i zawierają szczegółowy opis:
 - (i) zdarzeń aktywujących przedłużenie terminu zapadalności;
 - (ii) konsekwencji niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone dla możliwości przedłużenia terminu zapadalności;
 - (iii) roli właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, kuratora w odniesieniu do przedłużenia terminu zapadalności;
 - d) przez cały czas można określić ostateczny termin zapadalności obligacji zabezpieczonej;
 - e) w razie niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone przedłużenie terminu zapadalności nie wpływa na pozycję inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone w hierarchii wierzycieli ani na zmianę pierwotnego harmonogramu zapadalności w programie emisji obligacji zabezpieczonych;
 - f) przedłużenie terminu zapadalności nie zmienia cech strukturalnych obligacji zabezpieczonych w odniesieniu do podwójnego regresu, o którym mowa w art. 4, ani w odniesieniu do wyłączenia automatycznego przyspieszenia spłaty w przypadku niewypłacalności, o którym mowa w art. 5.
2. Państwa członkowskie, które zezwalają na emisję obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności, powiadamiają o tym EUNB.

TYTUŁ III

NADZÓR PUBLICZNY NAD OBLIGACJAMI ZABEZPIECZONYMI

Artykuł 18

Nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi

1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów poprzez objęcie emisji obligacji zabezpieczonych nadzorem publicznym nad obligacjami zabezpieczonymi.
2. Do celów nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie wyznaczają przynajmniej jeden właściwy organ. Państwa członkowskie informują Komisję i EUNB o tych wyznaczonych organach oraz wskazują ewentualny podział funkcji i obowiązków.
3. Państwa członkowskie zapewniają monitorowanie przez właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 2 emisji obligacji zabezpieczonych w celu oceny spełnienia wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone rejestrowały wszystkie swoje transakcje w odniesieniu do programu emisji obligacji zabezpieczonych i dysponowały wystarczającymi i odpowiednimi systemami i procesami dokumentowania.
5. Państwa członkowskie zapewniają także wprowadzenie odpowiednich środków umożliwiających właściwym organom wyznaczonym zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu uzyskiwanie informacji niezbędnych do oceny spełnienia wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę, badania ewentualnych naruszeń tych wymogów oraz nakładania sankcji administracyjnych i stosowania innych środków administracyjnych zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi art. 23.
6. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 2 miały specjalistyczną wiedzę, zasoby, zdolność operacyjną, uprawnienia oraz niezależność niezbędne do wykonywania funkcji związanych z nadzorem publicznym nad obligacjami zabezpieczonymi.

Artykuł 19

Zezwolenie dotyczące programu emisji obligacji zabezpieczonych

1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg uzyskania zezwolenia dotyczącego programu emisji obligacji zabezpieczonych przed rozpoczęciem emisji obligacji zabezpieczonych w ramach tego programu. Państwa członkowskie przyznają uprawnienie do udzielania takich zezwoleń właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2.
2. Państwa członkowskie określają wymogi warunkujące uzyskanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, obejmujące przynajmniej następujące elementy:
 - a) odpowiedni program działalności określający emisję obligacji zabezpieczonych;
 - b) odpowiednie polityki, procesy i metody mające na celu ochronę inwestorów w odniesieniu do zatwierdzania, zmiany, odnawiania i refinansowania kredytów zaliczonych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie;
 - c) członkowie kadry kierowniczej i personelu wyznaczeni do wykonywania czynności na potrzeby programu emisji obligacji zabezpieczonych, mający odpowiednie kwalifikacje i wiedzę w zakresie emisji obligacji zabezpieczonych i administrowania programem emisji obligacji zabezpieczonych;
 - d) administracyjna struktura puli aktywów stanowiących zabezpieczenie i jej monitorowanie, spełniające mające zastosowanie wymogi określone w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.

Artykuł 20

Nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 współpracują z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone, aby zapewnić zabezpieczenie praw i interesów inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone, w tym przynajmniej w drodze weryfikacji nieprzerwanego i należytego zarządzania programem emisji obligacji zabezpieczonych podczas procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Państwa członkowskie mogą wprowadzić możliwość wyznaczenia kuratora, aby zapewnić zabezpieczenie praw i interesów inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone, w tym przynajmniej w drodze weryfikacji nieprzerwanego i należytego zarządzania programem emisji obligacji zabezpieczonych przez niezbędny czas.

Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z tej możliwości, mogą wprowadzić wymóg, by ich właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 zatwierdzały wyznaczenie i odwołanie kuratora. Państwa członkowskie korzystające z takiej możliwości wprowadzają przynajmniej wymóg, by wyznaczenie i odwołanie kuratora konsultowano z tymi właściwymi organami.

3. Jeżeli państwa członkowskie wprowadzą możliwość wyznaczenia kuratora zgodnie z ust. 2, przyjmują przepisy określające zadania i obowiązki tego kuratora przynajmniej w zakresie:
 - a) wykonania zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych;
 - b) zarządzania aktywami stanowiącymi zabezpieczenie i upływniania tych aktywów, w tym ich przeniesienia wraz z zobowiązaniami z tytułu obligacji zabezpieczonych do innej instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;
 - c) czynności prawnych niezbędnych do właściwego zarządzania pulą aktywów stanowiących zabezpieczenie, bieżącego monitorowania pokrycia zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych, wszczynania postępowań w celu ponownego włączenia aktywów do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz przeniesienia aktywów pozostałych po wykonaniu wszystkich zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych do masy upadłościowej instytucji kredytowej, która wyemitowała obligacje zabezpieczone.

Do celów akapitu pierwszego lit. c), państwa członkowskie mogą zezwolić kuratorowi, w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone, na działanie na podstawie zezwolenia wydanego tej instytucji kredytowej, z zastrzeżeniem tych samych wymogów operacyjnych.

4. Państwa członkowskie zapewniają, do celów postępowań prowadzonych w związku z niewypłacalnością lub restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, koordynację i wymianę informacji między właściwymi organami wyznaczonymi zgodnie z art. 18 ust. 2, kuratorem, jeżeli został wyznaczony, oraz - w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji - organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

*Artykuł 21***Składanie sprawozdań właściwym organom**

1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone składały właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 sprawozdania zawierające określone w ust. 2 informacje dotyczące programów emisji obligacji zabezpieczonych. Sprawozdania te składa się regularnie, jak również na żądanie tych właściwych organów. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy regulujące częstotliwość tej regularnej sprawozdawczości.
2. Obowiązki sprawozdawcze określone na podstawie ust. 1 obejmują wymóg, by przekazywane informacje zawierały przynajmniej dane dotyczące:
 - a) kwalifikowalności aktywów i wymogów dotyczących puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 6–11;
 - b) wyodrębnienia aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 12;
 - c) w stosownych przypadkach, funkcjonowania podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 13;
 - d) wymogów dotyczących pokrycia zgodnie z art. 15;
 - e) bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 16;
 - f) w stosownych przypadkach, warunków dotyczących struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności zgodnie z art. 17.
3. Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące informacji przekazywanych na podstawie ust. 2 przez instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone.

*Artykuł 22***Uprawnienia właściwych organów do celów nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi**

1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, przyznając właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 wszelkie uprawnienia nadzorcze, uprawnienia do prowadzenia postępowań wyjaśniających oraz uprawnienia do nakładania kar, które są niezbędne do wykonywania zadań z zakresu nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi.
2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, obejmują przynajmniej:
 - a) uprawnienie do udzielania i odmawiania udzielenia zezwolenia na podstawie art. 19;
 - b) uprawnienie do prowadzenia regularnych przeglądów programu emisji obligacji zabezpieczonych w celu oceny jego zgodności z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszą dyrektywę;
 - c) uprawnienie do prowadzenia kontroli na miejscu oraz kontroli poza siedzibą danego podmiotu;
 - d) uprawnienie do nakładania sankcji administracyjnych i stosowania innych środków administracyjnych zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi art. 23;
 - e) uprawnienie do przyjmowania i wdrażania wytycznych nadzorczych dotyczących emisji obligacji zabezpieczonych.

*Artykuł 23***Sankcje administracyjne i inne środki administracyjne**

1. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do ustanawiania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy określające odpowiednie sankcje administracyjne i inne środki administracyjne mające zastosowanie przynajmniej w następujących sytuacjach:
 - a) instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie dotyczące programu emisji obligacji zabezpieczonych na podstawie nieprawdziwych oświadczeń lub w inny sposób niezgodny z prawem;
 - b) instytucja kredytowa nie spełnia już warunków, na których podstawie udzielono zezwolenia dotyczącego programu emisji obligacji zabezpieczonych;
 - c) instytucja kredytowa emituje obligacje zabezpieczone bez uzyskania zezwolenia zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi art. 19;

- d) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 4;
- e) instytucja kredytowa emituje obligacje zabezpieczone, które nie spełniają wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 5;
- f) instytucja kredytowa emituje obligacje zabezpieczone, które nie są zabezpieczone zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi art. 6;
- g) instytucja kredytowa emituje obligacje zabezpieczone, które są zabezpieczone aktywami zlokalizowanymi poza Unią, z naruszeniem wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 7;
- h) instytucja kredytowa zabezpiecza obligacje zabezpieczone w wewnątrzgrupowej strukturze obejmującej pulę obligacji zabezpieczonych, z naruszeniem wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 8;
- i) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia warunków dotyczących wspólnego finansowania określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 9;
- j) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia wymogów dotyczących składu puli aktywów stanowiących zabezpieczenie określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 10;
- k) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia wymogów dotyczących instrumentów pochodnych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 11;
- l) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia wymogów dotyczących wyodrębnienia aktywów stanowiących zabezpieczenie określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 12;
- m) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie przekazuje informacji lub przekazuje niekompletne lub niedokładne informacje, z naruszeniem przepisów prawa krajowego transponujących art. 14;
- n) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone wielokrotnie lub uporczywie nie utrzymuje bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, z naruszeniem przepisów prawa krajowego transponujących art. 16;
- o) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności nie spełnia warunków dotyczących struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 17;
- p) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie przekazuje informacji lub przekazuje niekompletne lub niedokładne informacje na temat jej obowiązków, z naruszeniem przepisów prawa krajowego transponujących art. 21 ust. 2.

Państwa członkowskie mogą zdecydować, że nie ustanowią sankcji administracyjnych ani innych środków administracyjnych za naruszenia podlegające sankcjom karnym na mocy prawa krajowego. W takich przypadkach państwa członkowskie przekazują Komisji treść odnośnych przepisów prawa krajowego.

2. Sankcje i środki, o których mowa w ust. 1, muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające i muszą obejmować przynajmniej:

- a) cofnięcie zezwolenia dotyczącego programu emisji obligacji zabezpieczonych;
- b) publiczne oświadczenie zawierające wskazanie tożsamości osoby fizycznej lub prawnej oraz charakteru naruszenia zgodnie z art. 24;
- c) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania danego postępowania oraz do powstrzymania się od powtórzenia tego postępowania;
- d) administracyjne sankcje pieniężne.

3. Państwa członkowskie zapewniają także skuteczne wdrażanie sankcji i środków, o których mowa w ust. 1.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby przy ustalaniu rodzaju sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji pieniężnych właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 brały pod uwagę, w stosownych przypadkach, wszystkie następujące okoliczności:

- a) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- b) stopień odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie;
- c) sytuację finansową osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie, w tym przez uwzględnienie wysokości łącznych obrotów osoby prawnej lub rocznego dochodu osoby fizycznej;

- d) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za dane naruszenie w wyniku tego naruszenia, w zakresie w jakim te korzyści lub straty są możliwe do ustalenia;
- e) straty poniesione przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, w zakresie w jakim straty te są możliwe do ustalenia;
- f) stopień współpracy osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie z właściwymi organami wyznaczonymi zgodnie z art. 18 ust. 2;
- g) wcześniejsze naruszenia dokonane przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za dane naruszenie;
- h) wszelkie faktyczne lub potencjalne skutki systemowe danego naruszenia.

5. Jeżeli przepisy, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie do osób prawnych, państwa członkowskie zapewniają również, by właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 stosowały sankcje administracyjne i inne środki administracyjne określone w ust. 2 niniejszego artykułu do członków organu zarządzającego oraz do innych osób fizycznych, które zgodnie z prawem krajowym ponoszą odpowiedzialność za naruszenie.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby przed podjęciem decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnych lub zastosowaniu innych środków administracyjnych określonych w ust. 2 właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 dały danej osobie fizycznej lub prawnej możliwość złożenia wyjaśnień. Wyjątki od prawa do złożenia wyjaśnień mogą mieć zastosowanie do przyjmowania tych innych środków administracyjnych, jeżeli konieczne jest podjęcie natychmiastowego działania, aby zapobiec poniesieniu znacznych strat przez osoby trzecie lub wyrządzeniu znacznej szkody dla systemu finansowego. W takich przypadkach zainteresowanej osobie daje się możliwość złożenia wyjaśnień jak najszybciej po przyjęciu takiego środka administracyjnego i, w razie potrzeby, zmienia się ten środek.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda decyzja o nałożeniu sankcji administracyjnych lub zastosowaniu innych środków administracyjnych określonych w ust. 2 była odpowiednio uzasadniona oraz by przysługiwało od niej odwołanie.

Artykuł 24

Publikacja informacji o nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przepisy prawa krajowego transponujące niniejszą dyrektywę zawierały przepisy nakładające wymóg publikowania bez zbędnej zwłoki informacji o nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych na oficjalnych stronach internetowych właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 2. Te same obowiązki mają zastosowanie, gdy państwo członkowskie podejmie decyzję o ustanowieniu sankcji karnych zgodnie z art. 23 ust. 1 akapit drugi.

2. Przepisy przyjęte zgodnie z ust. 1 wprowadzają przynajmniej wymóg publikacji każdej decyzji, od której nie przysługuje odwołanie lub co do której minął termin złożenia odwołania, a którą wydano w związku z naruszeniem przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby tak opublikowane informacje zawierały wskazanie rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osoby fizycznej lub prawnej, na którą nałożono daną sankcję lub dany środek. Z zastrzeżeniem ust. 4 państwa członkowskie zapewniają ponadto publikację takich informacji bez zbędnej zwłoki po poinformowaniu zainteresowanej osoby o nałożonych na nią sankcji lub środku oraz o publikacji decyzji o nałożeniu tej sankcji lub tego środka na oficjalnych stronach internetowych właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 2.

4. Jeżeli państwa członkowskie zezwalają na publikowanie decyzji o nałożeniu sankcji lub innych środków przed zakończeniem postępowania odwoławczego, właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 publikują bez zbędnej zwłoki na swoich oficjalnych stronach internetowych również informacje o stanie postępowania odwoławczego oraz o jego wyniku.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 publikowały decyzje o nałożeniu sankcji lub środków w formie zanonimizowanej oraz w sposób zgodny z prawem krajowym w każdym z następujących przypadków:

- a) jeżeli sankcję lub środek nałożono na osobę fizyczną, a publikację danych osobowych uznano za nieproporcjonalną;
- b) jeżeli publikacja zagroziłaby stabilności rynków finansowych lub toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu w sprawach karnych;
- c) jeżeli, w zakresie, w jakim jest to możliwe do ustalenia, publikacja wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zainteresowanym instytucjom kredytowym lub osobom fizycznym.

6. Jeżeli państwo członkowskie publikuje decyzję o nałożeniu sankcji lub środka w formie zanonimizowanej, może zezwolić na odłożenie w czasie publikacji odpowiednich danych.
7. Państwa członkowskie zapewniają również publikację każdego prawomocnego orzeczenia sądowego uchylającego decyzję o nałożeniu sankcji lub zastosowaniu środka.
8. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie opublikowane informacje, o których mowa w ust. 2–6, pozostały na oficjalnych stronach internetowych właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 2 przez przynajmniej pięć lat od daty ich publikacji. Dane osobowe zawarte w opublikowanych informacjach zatrzymuje się na oficjalnej stronie internetowej tylko przez okres niezbędny i zgodny z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych osobowych. Ten okres zatrzymywania danych ustala się z uwzględnieniem terminów przedawnienia przewidzianych w ustawodawstwie danych państw członkowskich, ale w żadnym przypadku nie może być dłuższy niż dziesięć lat.
9. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 informują EUNB o wszelkich nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych, w tym, w stosownych przypadkach, o wszelkich dotyczących ich odwołaniach oraz o wyniku tych odwołań. Państwa członkowskie zapewniają, aby te właściwe organy otrzymywały informacje oraz szczegółowe dane dotyczące prawomocnych orzeczeń w sprawie wszelkich nałożonych sankcji karnych, które to informacje i szczegółowe dane właściwe organy przekazują również EUNB.
10. EUNB prowadzi centralną bazę danych zawierającą przekazane mu informacje o nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych. Dostęp do tej bazy danych mają wyłącznie właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2, a baza danych jest aktualizowana na podstawie informacji przekazywanych przez te właściwe organy zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu.

Artykuł 25

Obowiązki w zakresie współpracy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 ściśle współpracowały z właściwymi organami sprawującymi ogólny nadzór nad instytucjami kredytowymi zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii mającymi zastosowanie do tych instytucji, a w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone – z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Państwa członkowskie zapewniają również, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 ściśle ze sobą współpracowały. Współpraca ta obejmuje dzielenie się informacjami, które są istotne dla wykonywania przez pozostałe organy zadań nadzorczych na mocy przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.
3. Do celów ust. 2 zdanie drugie niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 przekazywały:
 - a) wszystkie istotne informacje na wniosek innego właściwego organu wyznaczonego zgodnie z art. 18 ust. 2; oraz
 - b) własnej inicjatywy – wszelkie istotne informacje innym właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 w innych państwach członkowskich.
4. Państwa członkowskie zapewniają również, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 współpracowały do celów niniejszej dyrektywy z EUNB lub, w stosownych przypadkach, z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽¹⁸⁾.
5. Do celów niniejszego artykułu informacje uznaje się za istotne, jeżeli mogą w znaczący sposób wpłynąć na ocenę emisji obligacji zabezpieczonych w innym państwie członkowskim.

Artykuł 26

Obowiązki informacyjne

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 publikowały na swoich oficjalnych stronach internetowych następujące informacje:

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- a) teksty krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych oraz ogólnych wytycznych przyjętych w odniesieniu do emisji obligacji zabezpieczonych;
 - b) wykaz instytucji kredytowych, którym zezwolono na emisję obligacji zabezpieczonych;
 - c) wykaz obligacji zabezpieczonych, które mogą nosić oznaczenie „europejska obligacja zabezpieczona” i wykaz obligacji zabezpieczonych, które mogą nosić oznaczenie „europejska obligacja zabezpieczona (premium)”.
2. Informacje opublikowane zgodnie z ust. 1 muszą być na tyle szczegółowe, aby umożliwić wymierne porównanie metod przyjętych przez właściwe organy poszczególnych państw członkowskich wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2. Informacje te aktualizuje się, aby uwzględnić wszelkie zaistniałe zmiany.
3. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 co roku przekazują EUNB wykaz instytucji kredytowych, o których mowa w ust. 1 lit. b), i wykazy obligacji zabezpieczonych, o których mowa w ust. 1 lit. c).

TYTUŁ IV

OZNACZENIE

Artykuł 27

Oznaczenie

1. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie oznaczenia „europejska obligacja zabezpieczona” i jego oficjalnego tłumaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii wyłącznie w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych spełniających wymogi określone w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.
2. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie oznaczenia „europejska obligacja zabezpieczona (premium)” i jego oficjalnego tłumaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii Europejskiej wyłącznie w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych spełniających wymogi określone w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę oraz wymogi określone w art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160⁽¹⁹⁾.

TYTUŁ V

ZMIANY W INNYCH DYREKTYWACH

Artykuł 28

Zmiany w dyrektywie 2009/65/WE

W art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie mogą podwyższyć wynoszący 5 % limit ustanowiony w ust. 1 akapit pierwszy do maksymalnie 25 %, jeżeli obligacje zostały wyemitowane przed dniem 8 lipca 2022 r. i spełniały wymogi określone w niniejszym ustępie w brzmieniu obowiązującym w dniu ich emisji bądź jeżeli obligacje odpowiadają definicji obligacji zabezpieczonych z art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz.U. L 328 z 18.12.2019, s. 29).”;

- 2) uchyla się akapit trzeci.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

Artykuł 29

Zmiana w dyrektywie 2014/59/UE

Art. 2 ust. 1 pkt 96 dyrektywy 2014/59/UE otrzymuje brzmienie:

- „96) „obligacja zabezpieczona” oznacza obligację zabezpieczoną zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 (*) lub w przypadku instrumentu wyemitowanego przed dniem 8 lipca 2022 r. – obligację, o której mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE (**) w brzmieniu obowiązującym w dniu jej emisji;

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz.U. L 328 z 18.12.2019, s. 29).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).”.

TYTUŁ VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 30

Przepisy przejściowe

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 8 lipca 2022 r., które spełniają wymogi określone w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE w brzmieniu obowiązującym w dniu ich emisji, nie podlegały wymogom określonym w art. 5–12, 15, 16, 17 i 19 niniejszej dyrektywy, ale aby do upływu ich terminu zapadalności nadal można było określać je jako obligacje zabezpieczone zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 niniejszej dyrektywy monitorowały zgodność obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przed dniem 8 lipca 2022 r. z wymogami określonymi w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE w brzmieniu obowiązującym w dniu ich emisji, jak również z wymogami niniejszej dyrektywy, w zakresie w jakim mają one zastosowanie zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu.

2. Państwa członkowskie mogą stosować ust. 1 do emisji ciągłych obligacji zabezpieczonych, dla których otwarto ISIN przed dniem 8 lipca 2022 r. przez okres nie dłuższy niż 24 miesiące od tego dnia, pod warunkiem że emisje te spełniają wszystkie następujące wymogi:

- termin zapadalności obligacji zabezpieczonych przypada przed dniem 8 lipca 2027 r.;
- łączna wielkość emisji ciągłych po dniu 8 lipca 2022 r. nie przekracza dwukrotności łącznej wielkości emisji obligacji zabezpieczonych znajdujących się w obrocie według stanu na ten dzień;
- łączna wielkość emisji obligacji zabezpieczonych w terminie zapadalności nie przekracza 6 000 000 000 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej;
- aktywa zabezpieczające są zlokalizowane w państwie członkowskim, które stosuje ust. 1 do emisji ciągłych obligacji zabezpieczonych.

Artykuł 31

Przeglądy i sprawozdania

1. Do dnia 8 lipca 2024 r. Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym, sprawozdanie dotyczące tego czy możliwe jest, a jeśli tak, to w jaki sposób, wprowadzenie systemu równoważności dla pochodzących z państw trzecich instytucji kredytowych emitujących obligacje zabezpieczone i inwestorów nabywających te obligacje zabezpieczone, z uwzględnieniem rozwoju sytuacji międzynarodowej w dziedzinie obligacji zabezpieczonych, w szczególności zmian uregulowań w państwach trzecich.

2. Do dnia 8 lipca 2025 r. Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy w odniesieniu do poziomu ochrony inwestorów i rozwoju sytuacji w odniesieniu do emisji obligacji zabezpieczonych w Unii. Sprawozdanie to zawiera zalecenia dotyczące dalszych działań. W sprawozdaniu przedstawia się informacje dotyczące:

- a) zmian sytuacji pod względem liczby zezwoleń na emisję obligacji zabezpieczonych;
- b) zmian sytuacji pod względem liczby obligacji zabezpieczonych wyemitowanych zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszą dyrektywę oraz zgodnie z art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) zmian sytuacji pod względem aktywów stanowiących zabezpieczenie emisji obligacji zabezpieczonych;
- d) zmian sytuacji pod względem poziomu nadzabezpieczenia;
- e) inwestycji transgranicznych w obligacje zabezpieczone, w tym inwestycji napływających z państw trzecich oraz wypływających do państw trzecich;
- f) zmian sytuacji pod względem emisji obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności;
- g) zmian sytuacji pod względem ryzyka i korzyści wynikających z wykorzystywania ekspozycji, o których mowa w art. 129 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- h) funkcjonowania rynków obligacji zabezpieczonych.

3. Do dnia 8 lipca 2024 r. państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące kwestii wymienionych w ust. 2.

4. Do dnia 8 lipca 2024 r., po zamówieniu i otrzymaniu analizy dotyczącej oceny ryzyka i korzyści wynikających z obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności oraz po zasięgnięciu opinii EUNB, Komisja przyjmuje sprawozdanie oraz przedkłada tę analizę i to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, dołączając do nich, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy.

5. Do dnia 8 lipca 2024 r. Komisja przyjmie sprawozdanie dotyczące możliwości wprowadzenia instrumentu podwójnego regresu zwanego „europejskim zabezpieczonym skryptem dłużnym”. Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, dołączając do niego, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy.

Artykuł 32

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 8 lipca 2021 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy najpóźniej od dnia 8 lipca 2022 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 33

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 34

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 27 listopada 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
D.M. SASSOLI

W imieniu Rady
Przewodniczący
T. TUPPURAINEN
